உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

" எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு "—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி	ருத்ரோத்காரி ௵ ஐப்பசி ௴ க௳	பகுதி
9	1923௵ அக்டோபர் ௴ 17௳	4

கடவுள் வணக்கம்.

காற்றைப் பிடித்துமட் கரகத் தடைத்தபடி
கன்மப் புனற்கு ளூறுங்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
காயத்து ளெனையி ருத்திச்
சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
துருத்திக்குண் மதுவென் னவே
துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்
டோயநீ பாய்ச்சல் செய்து
நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை
நாட்டிப் புலப் பட்டியு
நமனுன தீப்பூடு மணுகாமன் முன்னின்று
நாடுசிவ போக மான
பேற்றைப் பகுந்தருளி யெனையாள வல்லையோ
பெரியவகி லாண்ட கோடி
பெற்றநா யகிபெரிய கயிலைமா நகர்மருவு
பெரியநா யகியம் மையே. (1)

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும்பகலு மாற்றுவ தென்—னல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றார்க ளுமில்லை யென்பரந்தோ
மோனமய மான முறை. (2)

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல
மெய்யாக வோர்சொல் விளம்பினர்யார்—வையகத்தோர்
சாற்றரிதென் றேசற்றார் தன்னையாய் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னான். (3)

அரும்பொருள் விளக்கம்.

1. மட் கரகம்=மண்குடம்.
கன்மப்புனல்=கருமமாகிய நீர். கடைகெட்ட=மிக்க இழிவான.
நவவாயில்=நவத்துவாரங்கள்.
பசுமட்கலம்=பச்சை மண்பாத்திரம்.
காயத்துள்=தேகத்தில்.

(இத்தேகம் காற்றும் நீரும் நிறப்பப்பட்டதும், ஒன்பது துவாரங்களை யுடையதுமான பச்சைமண் குடத்திற்கு ஒப்பிடப்பட்டது. எளிதில் அழி யுந்தன்மை யுடைய தாதலின் பச்சை மண்குடம் எனப்பட்டது.)

சோற்றை=ஆகாரத்தை.
துருத்திக்குண் மது என்ன துள்ளித் துடித்து=தோல் துருத்தியில் ஊற்றப்பட்ட கள் பொங்கித் துள்ளுவதுபோல் துள்ளித் துடித்து.
அருள்தோயம் நீ பாய்ச்சல்செய்து=நீ யுன் திருவருளாகிய நீரைப் (என் மனமாகிய பூமியில்) பாய்ச்சி.
நாற்றைப் பதித்ததென=நாற்று நட்டதுபோல.
புலப்பட்டி=ஐம்புலன்களாகிய பட்டிமாடுகள்.
நமனென தீப்பூடு=எமன் என்கிற தீச்செடி.
சிவயோகம்=பரமான்ம சாட்சாத்காரம்.

"காற்றடைக்கப்பட்ட பச்சை மண்பாண்டத்திற்குச் சமானமான நிலையற்ற இத்தேகத்திலிருந்து அகங்காரத்தால் துள்ளிக் குதித்துக்கொண் டிருப்பதால் ஒரு பயனும் அடைந்திலேன். அருட்சத்தியாகிய அம்மையே நீ உன் அருள் என் மனதில் பதியும்படிச் செய்து ஞானமாகிய வித்தை நட்டு மனம் புலன்களின் வழிச் சேராமலும் எமன் (என்கிற ஆவரணமாகிய அந்தகாரம்) என்னை நெருங்காமலும் பாதுகாத்து, நான் சிவானுபூதி யாகிய பெரும்பேறு பெரும்படி யருளல் வேண்டும்" என்பது கருத்து.

மனதில் அருட்சத்தி பதிந்தால் மனம் சுத்தமாகி ஞானாப்பியாசத்திற் குத் தகுதியுடையதாகிறது. ஞானமாகிய வித்து நாட்டப்பட்டபின், அதாவது ஞானாப்பியாசத்தைத் தொடங்கியபின் சகல கேவலங்கள் தாக் காத நிலையையடைந்தாலன்றி ஆன்மானுபவம் சித்தியாது. மனம் புலன் களின் வழி செல்வதே சகலம். எமன் என்றதே கேவலமாகிய இருள். முக்கியமாய்க் கேவலமாகிய இருளைக் கடக்க ஈசுவர அருள் வேண்டும். அதனாற்றான் புலப்பட்டியும் நமனென தீப்பூடும் அணுகாமல் நீ முன்னின்று காக்கவேண்டுமென்றார்.

2. சொல்லுக்கடங்கா=வாக்குமனங்களுக்கெட்டாத.
சுகப்பொருள்=ஆனந்த சொரூபமாகவுள்ள பகவான்.
"சுகப்பொருளை நாம் எனல்"=நானே பிரமம் என்று கூறுவது.

நல்ல சிவஞானமயம் பெற்றோர்கள் நாமில்லை யென்பர்=மெய்ஞ்ஞான அனுபவமுடையோர் ஆன்மசொரூபத்தை யுணர்ந்தபின் சிவசொரூப மாகிய அகண்டாகார அனுபவத்தில் அழுந்தி, தற்போதமொழிந்து இரண்டாவதில்லாத ததாகாரநிலையையடைவார்கள். ஆதலின் அவர் களிடம் " நான் " என்ற உணர்ச்சியில்லை.

'நான்' 'அது' என்ற உணர்ச்சி யிருக்குமட்டும் இவன் அதுவாக வில்லை. அத்துவித நிலையடையவில்லை. " அகம்பிரம்மாஸ்மி ", " சிவோ கம் " என்பவை ஐக்கியம் கூடுமுன் சீவத்வம் ஒழிவதற்காக ஸ்மரிப்பன வாகும்.

'சொல்லுக்கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே யல்லும்பகலும் அறற்றுவதென்' என்றதால் 'சிவோகம்' அல்லது 'அகம்பிரம்மாஸ்மி' என்ற வாக்கியத்தை ஸ்மரிப்பது அடியோடு பயனில்லை யென்று கூறியதா கக் கருதிவிடலாகாது.

தாயுமான சுவாமிகளே,

"யாதொன்று பாவிக்கின் அதுவாதலால் உன்னை நானென்று பாவிக் கின் அத்துவித மார்க்கமுறலாம்" என்று கூறியுள்ளது ஈண்டு சிந்திக்கத் தக்கது.

" நீ பரமான்ம சாட்சாத்காரத்தை யடைந்து அதில் கரைந்து நீ யற் றுப்போவதை விட்டு 'நான் பிரம்மம்,' 'நான் பிரம்மம்' என்று சதா வாயில் கூறிக்கொண்டிருப்பதால் என்ன பயன்?" என்பது பொருள். அதாவது "அகங்காரத்தோடு 'நானே பிரமம்' என்றுவது 'என்னையன்றி வேறு பிரமமில்லை' என்றுவது கருதுவது அடாது. 'எல்லாம் சிவமே,' 'அவனுக்கன்னியமாய் நான் என்ற ஒன்றில்லை' என்பதே உண்மை ஞானம்" என்பது கருத்து.

"சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றும் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே " என்றார் மணிவாசகப் பெருமான். சீவபோதங் கெட்டு சிவத்தோ டபேதநிலை திடப்படுவதற்கே 'சிவோகம்' 'அகம்பிரம் மாஸ்மி' 'தத்துவமசி' என்ற வேதவாக்கியங்களைச் சிரணம் செய்தல்.

" அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மதீதமா யகளமாகி
மறுவறு பொருளா யொன்றாய் மன்பதை தொறுநிறைந்து
குறைவறு பிரம நாமே யென்றுகோ சங்கணீங்கி
யறிவுறு வாகிநிற்ற லழகிய யோக மாமே." (வள்ளலார்)

முடிவான ஞான நிலையில் நான் என்பதே அகண்டாகாரத்தில் (கடலி லமிழ்ந்த கலசநீர்போல்) கலந்து நிற்குமெனின் " நான் பிரமம் " என்ற இரண்டுபட்ட சிந்தனைக்கு இடமேயின்றாம்.

"தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது * * *
* * * *
ஞானாகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கும்
ஆனாலு மதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வார்
ரதுவானா லதுவர்வ ரதுவே சொல்லும்"

என்று இம்மகானே அருளியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. இதுவே மோன மாகிய நிலையாம்.

3. ஓர் சொல்=உபதேச வாக்கியம்.

வையகத்தோர் சாற்றரிது என்று எசற்றார்=பூலோகத்தார் அம்முடிவான நிலை (மனோ வாக்குகளுக் கெட்டாததால்) சொல்ல முடியாதென்று இளைத்துப் போனார்கள்.

தன்னையாய்=தனக்குத்தானே யொப்பாகிய.

முக்கண் எந்தை=(ஞானக்கண்ணோடு) மூன்று கண்களை யுடைய பரம சிவம்.

கடவுள் ஞானசொரூபியாதலின் அவருக்கு லலாடமையத்தில் ஞான மாகிய கண் இருக்கின்றதென்று கூறப்பட்டது.

நாற்றிசைக்கும் கைகாட்டினான்=யாவருமறியும்படி சின்முத்திரைக் கரத் தால் மோனநிலையைக் காட்டியருளினார்.

பரமசிவம் சனகாதியர் நால்வர்க்கும் கல்லாலின் கீழிருந்து மோன நிலையைக்காட்டியருளினார். அதை யருணகிரிநாதர் தாம் அருளிய கந்த ரனுபூதியில்,

"செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே"

என்று வெளியிட்டுள்ளார்.

அவரே யின்னொருவிடத்தில்,

"ஆசா நிகளந் துகளா கியபின்
பேசா வநுபூ திபிறந் ததுவே"

என்றும் அருளியுள்ளார்.

ஆனந்தபோதினி

உருத்ரோத்காரி௵ ஐப்பசிமீ

பத்திரிகாபிமானம்.

சகோதர சகோதரிகளே !

உலகில் ஒரு நாட்டின் க்ஷேமத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் பத்திரிகைகள் ஓர் முதற்றரமான கருவியோ யிருக்கின்றனவென்பது அறிவாளிகளனைவரும் உணர்ந்த விஷயமே. திருட்டாந்தமாய் முன்னேற்ற மடைந்து செல்வம், பலம், செல்வாக்கு யாவற்றிலும் மேன்மை பெற்று முன்னணியில் நிற்கும் நாடுகளிலெல்லாம் ஏராளமான பத்திரிகைகள் நடை பெறுவதையும், தோட்டி முதல் தொண்டமான் வரையில் பத்திரிகைகளை வாங்கி வாசிப்பதைத் தங்கள் கடமைத் தொழில்களில் முக்கியமான ஒரு தொழிலாகக் கருதி நடப்பதையும் காணலாம்.

இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜெர்மனி, அமெரிகா, ஜபான் முதலிய நாடுகளிலுள்ள ஜனத்தொகையையும், அவ்விடங்களில் நடக்கும் பத்திரிகைகளின் எண்ணிக்கையையும், அவற்றின் சந்தாரர்களின் தொகையையும் நமது நாட்டோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நம் நாட்டில் பத்திரிகாபிமான மென்பதே நூற்றில் ஒரு பாகம் அளவில்கூட இல்லை என்று நன்கு விளங்குகிறது. இதற்குக் காரணம் நம் நாட்டில் கல்விக்குறைவும் தேசாபிமானக் குறைவும் இருப்பதேயாகும். இக்குறைகளால் பெரும் பாலர்க்குப் பத்திரிகைகளால் நாம் அனேக நன்மைகளை யடையலாகும் என்பதே தெரியாது. "எவனோ தான் பணம் சம்பாதிப்பதற்காக கன்னாபின்னா வென்று எதெதையோ அச்சடித்து அனுப்பி விடுகிறான். அதற்குத் துட்டுகொடுத்து வீண்காலம் போக்குவதை விட நமது வேலையைப் பார்த்தாலும் பிழைக்கலாம்" என்று கூறும் மூடசிகாமணிகள் அனேகரை நம் பாரத பூமியிற்

காணலாம். இவர்கள் பயாஸ்கோப் என்ற படக்காட்சிச் சாலைகளுக்கும், நாடக அரங்கங்களுக்கும் தினம் வேண்டுமாயினும் சென்று தாராளமாய்ப் பணத்தையும் காலத்தையும் செலிவழிக்க பின்னிடையார்கள்.

பத்திரிகைகளால் அனேக நன்மைகள் உண்டாகாவிடின் அறிவாளிகள் அவற்றைச் சிலாகித்துக் கூறமாட்டார்கள்.

1. ஒரு அறிவாளி பொது நன்மைக்காகத் தான் அறிவிக்கக் கருதும் ஒரு விஷயத்தை ஏககாலத்தில் பல விடங்களில் இருக்கும் பல்லாயிரம் பேருக்கு அறிவிக்கலாம். நேரில் ஆயிரக்கணக்கான பேரைக்கூட்டிப் பிரசங்கவாயிலாக ஒரு விஷயத்தை யறிவித்தால் யாவரும் ஒரு முறைதான் அதைக் கேட்கலாகும். பத்திரிகையின் வாயிலாக அறிவித்தால் ஒருவர் பன் முறை, தமக்கு அவகாசம் ஏற்படும் காலத்தில் அதை வாசித்துணரலாகும்.

2. பத்திரிகை சகலகலாவல்லவரான ஒரு ஆசானுக்குச் சமதையானது. ஒவ்வொரு சாத்திரத்திலும் விற்பத்தி யுடையவர்கள் அந்தந்தச் சாத்திரத்திலுள்ள முக்கியமான விஷயங்களைப் பத்திரிகைகளின் வாயிலாய் யாவர்க்கும் போதிக்கிறார்கள். ஒருவன் ஒரு நூலைப் பன்னாள் பன்முறை வாசித்தபின் ஒன்று திரட்டி யுணரவேண்டிய அதன் சாராம்சத்தைப் பத்திரிகை சமைத்த உணவுபோல் ஏககாலத்தில் சுலமாய் ஊட்டுகிறது.

3. பத்திரிகைகளின் மூலமாய் நாம் சாத்திரங்களின் சாரங்களையும் கற்றுக்கொள்கிறோம். இலௌகீக விஷயங்களில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைமைகள் பத்திரிகைகளால் நமக்கு அப்போதைக் கப்போது போதிக்கப் படுகின்றன.

ஆன்மார்த்த விஷயத்தில், நாம் நெடுநாட்கள் பல சாத்திரங்களை யாராய்ச்சி செய்த பின்பே அறியத்தக்க சரியை யாதிமார்க்கங்களை பத்திரிகைகள் ஏககாலத்தில் திரட்டிப் போதிக்கின்றன.

4. தூரதேசங்களில் நடக்கும் சம்பவங்களில் நமக்கு அவசியமான வற்றைப் பத்திரிகைகள் சுலபமாய் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

5. ஒரு தேசம் முன்னேற்ற மடைவதற்குப் பத்திரிகைகள் முக்கிய கருவியா யிருக்கின்றன. எவ்வாறெனில், முன்னேற்ற

மடைந்திருக்கும் நாடுகள் எத்தகைய முயற்சிகளைச் செய்து மேலான நிலைமையை யடைந்தன வென்பதைப் பத்திரிகைகள் நமக்குக் கூறி வழி காட்டுகின்றன. அதோடு நம் நாட்டிலுள்ள தேசாபிமானத் தலைவர்களாகிய அறிவாளிகள் நம் தாய் நாடு முன்னேற்றமடைவதற்காகத் தற்சமயம் நாம் என்ன வேலைகளைச் செய்யவேண்டும் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று நமக்கு அறிவிக்கிறார்களோ, அப் போதனைகளையும் கட்டளைகளை யும் பத்திரிகைகளே நமக்கு வந்து அறிவிக்கின்றன.

6. பத்திரிகைகள் நமக்குத் தெய்வபக்தி, குருபக்தி தேச பக்தி, நீதிகள் முதலியவற்றைப் போதிக்கின்றன.

இதுகாறும் நம் நாட்டில் நடந்து வரும் சொல்பப்பத்திரிகை களால் நம் நாட்டார் என்ன பயனடைந்தார்கள்? என்று வின வின், அவ்விஷயத்தில் திருப்திகரமான விடை யெதிர் பார்ப்பதற் கில்லை யென்றே விசனிக்கிறோம்.

ஏனெனில்,

(அ) கல்விக் குறைவால் பத்திரிகைகளை யென்னத்திற்கு வாசிக் கிறோ மென்பதையே பெரும்பாலோர் உணரவில்லை.

(ஆ) பத்திரிகையைக் காலப் போக்குக்காக வாசிக்கிறோ மென்றே அவர்கள் கருதுகிறார்களன்றி, நாமும் நம் தாய் நாடும் முன்னேற்ற மடைவதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டு மென்று பத்திரிகைகளில் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வாறே நாம் நடக்க வேண்டு மென்றும், இன்றேல் நாம் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதால் ஒரு பயனுமடைய மாட்டோம் என்றும் கருதுகிறார்களில்லை.

(இ) "ஆ! ....ப் பத்திரிகையில் .... அவர் எப் போதும் பேஷாக எழுதுகிறார். ....பத்திரிகை எப் போதும் மந்தமே. இவர் சொல்வதெல்லாம் உண்மையே அதேப்படி நடந்தால் கட்டாயம் அவர் சொல்கிறபடி பயனுண்டாகும். ...." என்று இம்மாதிரி வாயாற் பேசிவிட்டுப் பத்திரிகையை யொரு மூலையில் எறிந்து விட்டு அதில் வாசித்த விஷயங்களை யுடனே மறந்து விடுகிறார் களன்றி அதில் கூறப்பட்டபடி நடந்து கொள்ள முயல் வதில்லை. இவ்வாறு நாம் எவ்வளவுகாலம் பத்திரிகைகளை வாசித்தாலும் ஒரு பயனு மடைய மாட்டோம்.

7. முன்னேற்ற மடைந்திருக்கும் எந்த நாட்டாரும் தங்கள் தாய்ப் பாஷையில் வெளியாகும் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளை மிக்க அபிமானத்தோடும் அன்போடும் ஆதரிக்கிறார்கள். நம் நாட்டார் மிக்க அவசியமாகத் தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகைகளை யாதரிக்க வேண்டியவர்கள். ஏனெனில் நமக்கு அவசியமான நீதிகளும், ஆன்மார்த்த விஷயங்களும் நம் தாய்ப்பாஷையிலேயே யுள்ளன. அதோடு இக்காலத்தில் குன்றியிருக்கும் நம் தாய்ப் பாஷையைப் பழைய உன்னத நிலைமைக்குக் கொண்டுவர நாம் கடமைப்பட் டிருக்கிறோம்.

8. பத்திரிகாபிமானிகளை அதாவது பத்திரிகை வாங்குவோரை மூன்று பிரிவாகக் கருதலாம்.

1. "பத்திரிகைகள் நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமானவை யாதலால் அவற்றை நம்மாற் கூடியவரை யாதரிக்க வேண்டியது நமது கடமை இது நம் தாய் நாட்டிற்கு நாம் செய்யும் ஒரு தொண்டாகும். அதோடு நம் தாய்ப்பாஷையின் அபிவிர்த்திக்கும் அனுகூலமாக விருக்கும். நாமும் அனேக அரியவிஷயங்களை யறிந்து நன்மை பெறலாம்" என்ற நோக்கத்தோடு பத்திரிகைகளை வரவழைப்போர். இவர்களை உத்தம வகுப்பினர் எனலாம்.

2. "பத்திரிகைகள் வாங்கி வாசித்தால் பாஷாபிவிர்த்தியடையலாம். மேலும் அனேக அரிய விஷயங்களை யறியலாம்" என்ற எண்ணமட்டும் கொண்டு பத்திரிகை வரவழைப்போர். இவர்களை மத்திம வகுப்பினர் எனலாம்.

3. "நாம் ஒரு பத்திரிகையை வரவழைப்பது கௌரவம். மேலும் பத்திரிகை வரவழைத்தால் புத்தகங்கள் முதலியவை குறைந்த விலைக்கு கிடைக்கும்" என்று அன்னிய சுயநல நோக்கங் கொண்டு பத்திரிகை வரவழைப்போர். அவர்கள் அதம வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இன்னொரு வகுப்பின ருளர். இவர்களில் ஆங்கிலங்கற்று தேசாபிமானமாவது, தாய்ப் பாஷாபிமானமாவது இல்லாதவர்களும் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் தாங்கள் தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகைகளை யாதரிக்காமலிருப்ப தன்னியில், பத்திரிகை வாசிப்பவர்களை நோக்கி, "இதையேன் வீணாய்ப் படிக்கிறாய்? தமிழில் என்ன இன்டரஸ்ட் (ருசி) இருக்கிறது. இங்கிலீஷ் பேபர்களைப்

படித்தாலும் அந்த லாங்வேஜ் (பாஷாஞானம்) விர்த்தியாகும். தமிழிலே என்ன இருக்கிறது!'' என்று கூறி அவர்களுக்குள்ள அபிமானத்தைக் கெடுக்கிறார்கள். இத்தகைய புண்ணிய புருடர்களை எந்த வகுப்பில் சேர்க்கலாம். அதமாதமம் என்றும், குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்புகள் என்றும் கூறலாம். இவர்கள் தாய்ப்பாஷையை யசட்டை செய்ததால் அதன் பெருமையை யுணராதவர்களாகித் தாங்கள் கெடுவதோடு அன்னியரையும் கெடுக்கிறார்கள்.

நம் சந்தா நேயரில் ஒருவர்—ஒரு பாடசாலையின் மானேஜர் (காரியஸ்தர்)—தாம் அனுப்பிய வியாசத்தை நாம் வெளியிடாவிட்டால் தாமும் தம் நண்பரில் எழுவரும் சந்தாவினின்றும் விலகிவிடுவதாக எழுதுகிறார். நம்மவர்களுடைய தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம், பத்திரிகாபிமானம் இந்நிலைமையிலிருந்தால் நம் தாய் நாடு எக்காலத்தில் சீர்பெறும்? மேற்கண்ட நண்பர் தமது பாடசாலையிலுள்ள உபாத்தியாயர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பாஷாபிமானம், பத்திரிகாபி மானம் முதலியவை யுண்டாகுமாறு செய்யவேண்டியவர். இனியேனும் நம்மவர்கள் நம் தாய் நாட்டின் நன்மையைக்கருதி, பத்திரிகைகளை யாதரிக்க முயல்வார்களென்று கோருகிறோம். எல்லாம் வல்ல கருணா நிதியாகிய பரம்பொருள் அருள் புரியப் பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் தத் ஸத்.

பொய்யாமொழிப் புலவரும் கூத்தாளும்.

பண்டைக்காலத்தில் பரதகண்டத்தின் தென்பாகமாகிய, 'குண கடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்,' எனும் நான்கெல்லைக் குட்பட்ட தமிழ் நாட்டை யலங்கரிக்கக் கவிமாரி பொழிந்த புலவர்கள் பலருள் பொய்யாமொழிப் புலவரென்பாரு மொருவர். அவர் தொண்டைநாட்டிற் பிறந்தவர். தம் மொழியாற் பயிரை யழித்த காளிங்கராயன் குதிரை யிறக்கவும் மீண்டுயிர் பெற்றெழவும் செய்தமையின் பொய்யாமொழிப் புலவரெனக் காரணத் திருநாமம் பெற்றவர். பெற்றோரானிடப்பட்ட பெயர் இன்னதெனத் தெரியவில்லை. அவர் கல்விக் களஞ்சியமாயும், கற்பனை பிறப்பிடமாயும் விளங்கினார்.

அத்தகைய புலவர் பெருமானுக்குப் பழையபடியே மதுரையிற் றமிழ்ச்சங்கமொன்று நிறுவவேண்டுமென்னு மவா மேலிட்டது. அதனால், அவர் அக்காலத்து மதுரையிலரசாட்சி புரிந்துவந்த பாண்டியனிடஞ்

சென்றாலோசித்துத் தக்கது புரிவோமெனக் கருதி மதுரையை நோக்கிப் பிரயாணமாயினார். வண்டி வாகனங்களின்றித் தனித்துக் கால்நடையாகச் செல்லும் புலவர், ஒருநாள் கதிரவன் குடகடல் குளிக்குமெல்லை, காளையார் கோவில் என்னு மூரையடைந்து அங்குத் தங்குவானுன்னி, ஓர் வீட்டின் வாயிற் றிண்ணையி லமர்ந்தனர்.

அவ்வீடு ஓர் தாசியினுடையது. அவள் பெயர் கூத்தாள் என்பது. மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவள். அவளது காளமேகம்போன்ற கரிய கூந்தலும், உண்டோ இல்லையோவென் றையுறுமாறு கொடிபோல் நுடங்கும் துடியிடையும், அன்னத்தைப் பழிக்கும் அணிநடையும் முனிவர் மனத்தையும் கொள்ளையிடாமற்போகா. ஆயினுமென்ன? எல்லா அவயங்களினுஞ் சிறந்த கண்கள்மாத்திரமில்லை. விதி வலிதன்றோ?

அருந்தமிழ்வாணர் ஆண்டடைந்த சிறிதுநேரங்கழிந்து, கூத்தாள் தட்டித்தடுமாறிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் புலவர், "அம்மா! பசிப்பிணி வாட்டுகின்றது. சிறிது ஆகாரம் தருவீரேல் மெத்தப் புண்ணியமுண்டாகும்," என்றார். அதற்கு அவள், "ஐயா! தாங்கள் யார்? தங்கள் பெயரென்ன" வெனப் புலவர், தம் பெயர் முதலியவற்றைக் கூறினார். அவற்றைக் கேட்டவளவில் முன்னமே தானே அவரைப்பற்றிய வரலாறனைத்தையும் பலர் கூறக் கேட்டிருந்தனளாகலின், அவ்வேளை திடீரென்று அவர் பாதங்களில் விழுந்து பணிந்து, "சுவாமி! நானோ பிறவிக் குருடி. உலகம் இவ்வாறிருக்குமென் றறியேன். விலைமாதே யெனினும் கண்ணிலாக் காரணத்தால் வருவா யின்மையின், வயிற்றுச் சோற்றிற்கும் வழியற்று வாடுகின்றேன். எம்பெருமானே! எளியாளுக்குக் கண்தெரியும்படியாகத் திருவுளம்பற்றி யருளவேண்டும்" எனக் கூவி யரற்றினாள்.

பெரியவர் தம்நோய்போற் பிறர்நோய் கண்டுள்ளம்
எரியி னிழுதாவ ரென்ப—தெரியிழாய்
மண்டு பிணியால் வருந்தும் பிறவுறுப்பைக்
கண்டு கலுழுமே கண்.

என்பது பெரியோரிலக்கண மாதலின், அம்மாதின், துன்பத்தைக் கண்டு மனஞ் சகியாத மாண்புடைக் கவிஞர், "**கூத்தாள் விழிகளிரு கூர் வேலாம்**" எனக் கூறியருளினார். உடனே அவள் விழிகள் வேல்போல் ஒளிவிட்டு விளங்கின. அவளடைந்த ஆனந்தத்தை ஆரே அளவிட்டறிய வல்லார்! கூத்தாடினாள், புலவரடிகளில் மறுபடியும் விழுந்தாள், எழுந்தாள், புகழ்ந்தாள், என் குலதெய்வமே என்றாள். கண்ணைக் கொடுத்த கடவுளே என்றாள். "அய்யனே! அடியாள் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் உமதருளால். ஆயினும் என் தமக்கை யொருத்தி யிருக்கிறாள். அவளும் என்னைப்போலப் பிறவிக்குருடி. அவளையும் நின் கருணையாற் காக்கவேண்டும்," என்று வேண்டினாள். அவரும், "**கூத்தாள்தன், மூத்தாள் விழிகள் முழுநீலம்**"

என்றிசைத்தனர். அவ்வளவில் மூலைவீட்டில் முக்காடிட்டுப் படுத்திருந்த அம் மூத்தாள் கண்தெரியப் பெற்றவளாய், வியப்படைந்து வீதியிலோடி வந்தாள், உண்மையுணர்ந்தாள். பாவலர்ப் பாதங்களிற் பணிந்து, "பராதுக்கஞ் சகியாத பரமபுருஷா! தங்கள் தண்ணருளால் அடியாள் கண்ணொளி பெற்றுக் கடைத்தேறினேன். இதற்குச் செய்யுங் கைம்மாறியாது? எனினும், யான் பார்வை யடைந்தது பெரிதல்ல. என் தாயும் நேத்திரமில்லாதவள். அவளுக்கும் கிருபை செயயவேண்டும் என் தெய்வமே!" எனப் பணிவுடன் கெஞ்சினள். அதைக்கேட்ட புலவர் பெருமான் அதிசயித்தவராய், "மூத்தாள்தன் ஆத்தாள் விழிகளரவிந்தம்" என்றனர். புறக்கடையிற் புலம்பிக்கொண்டிருந்த அவளும் 'நளினாக்ஷி' யென்னும்படி நயனம்பெற்றாள். களிப்புடன் ஓடிவந்தாள். விஷயமறிந்தாள் விழுந்தாள் கழல்களில். எழுந்து நின்று கைகூப்பி, 'சுவாமி! தீனபந்துவே! என் ஆத்தாள் வயதில் மூத்தாள். நேத்திரமில்லாள். தாய் முகம் நோக்காத் தரித்திரி. அவளையும் எங்களைப்போலாக்கி யருளல் வேண்டு" மென்றாள். பார்த்தார் பொய்யாமொழியார். "இதேது குருட்டுக் குடும்பத்தில் வந்தகப்பட்டுக் கொண்டோமே. நல்லது, பார்ப்போம்" என்றுன்னி, "ஆத்தாள்தன், ஆத்தாள் விழிகளிரண்டம்பு" எனப் பகர்ந்தனர். அக்கணமே தாய்க்கிழவி குருடு நீங்கிக் குதூகலத்துடன் குமரிபோற் கும்மாளமிட்டு விழுந்தடித்துக்கொண் டோடிவந்தாள். எல்லாருமாகக் கூடிப் புலவரைப் போற்றி யுபசரித்தார்கள். இனி யொருவருமில்லை யென்றறிந்து அவ்வாக்கியங்களை யிணைத்து

கூத்தாள் விழிகளிரு கூர்வேலாம் கூத்தாள்தன்
மூத்தாள் விழிகள் முழுநீலம்—மூத்தாள்தன்
ஆத்தாள் விழிகளரவிந்தம் ஆத்தாள்தன்
ஆத்தாள் விழிகளிரண்டம்பு

என வெண்பாவாக முடித்தருளினார்.

இரவு கழிந்தது. மறுநாள் அவ்வூர்க் கணிகையரும் பிறரும் சேதி தெரிந்து பல்லாயிரம் பொன்னிறைந்த பொற்கிழியொன்றைப் புலவருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து வணங்கி, ஆசிபெற்றுச் சென்றனர். அப்பொற்கிழியைப் பொதுமகள் பாலீந்து தாம் மதுரைக்குச் செல்வதாயும் திரும்பிவருங்கால் பெற்றுக்கொள்வதாயுங் கூறிச சென்றனர், பொய்யாமொழிப் புலவர்.

பன்னாட் சென்றபின் பாவலர் பாண்டியனது நகரைவிட்டுத் திரும்பி வருகையில் காளையார்கோயில் வந்து தாசிவீட்டிற்குச சென்றார். அவ்வீடு முன்போலில்லாமல் அழகிய சிறு ராஜ மாளிகைபோ லிருந்ததுமன்றி வாயிலில் காவலனொருவனு மிருக்கக் கண்டார். கண்டு களிகொண்டு காவலனை நோக்கிக் கூத்தாளிடம் தன் வரவை யறிவிக்கும்படி சொன்னார். அவன் உள்ளே சென்று சிறிது நேரத்தில் திரும்பிவந்து, "ஐயா! இப்

போது பார்க்க அவகாசப்படாதாம். போகச்சொன்னூர்கள்" என்றான். அதேசமயம் வாயிற்கதவு சாத்தித் தாளிடப்பட்டது. கண்டார் இன்னிசைக்கவிஞர். கடுங்கோபங்கொண்டு, "பழையகுருடீ கதவைத்திற," வென்று கதவைத் தட்டினர். அக்கணமே அத்தாசிகள் நால்வரும் பழையபடியே குருடிகளாகி எமது காருண்யக்கடலே யாங்கள் பேதைமையாலிழைத்த பெரும்பிழையைப் பொருட்படுத்தாது காத்தருளவேண்டும் காத்தருளவேண்டுமெனக் கதறிக்கொண்டோடிவந்து கதவைத் திறந்து பார்த்தார்கள். நாவாலுலகை நடாத்தும் நாவலரைக் கண்டாரில்லை. ஆட்களை யேவித் தேடுவித்தனர். பயனில்லை. என்ன செய்வார்கள். "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேனும் காத்தலரிதன்றே?" "குந்தினையோ குரங்கே சந்தடியடங்க," என்பதுபோல், முன்போலவே மூலையிலுட்கார்ந்துவிட்டார்கள். "பழைய குருடி கதவைத் திறவடி," என்னும் பழமொழி அதுமுதலே யாண்டும் வழங்கலாயிற்று.

"வில்லம்பிற் சொல்லம்பே மேலதிகம்."

பூ. ஸ்ரீநிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர்,
இராணிப்பேட்டை.

கம்பராமாயண நீதிச்செய்யுள்.

(94-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

(32) அள்ளன் மடுவில் மூழ்கித்தா மநம்பட் டினிபட் டலம்வந்தும்
உள்ளந் தூய ரல்லாருக் கோருகா ரியமும் பலமாகா
கள்ள மனச்செய் தவக்கும்ப கன்னன் கருதும் வரங்கொடுக்கும்
வள்ளன் மலரோ னிடைபெற்ற வரத்தான் மாறாத் துயில்பெற்
[றான். (இரா-பிறப்பு-35.)

(இ-ள்.) வஞ்ச நெஞ்சமுடையவனான கும்பகர்னன் கடுந்தவமியற்றி வேண்டிய வேண்டியாங்களிக்கும் கந்தமலரோனாகிய பிரமனிடம் நித்தியத்துவமாகிய வரங்கேட்டும் அதனால் நன்மையடையாமல் ஒழியாத நித்திரையாகிய நித்திரைத்துவமே பெற்றான். மனச்சுத்தமில்லாதவர் எத்தீர்த்தங்களில் நீராடியும் பட்டினிகிடந்தும் என்ன கஷ்டப்பட்டாலும், அருமையான எக்காரியமும் நல்ல பலனைக் கொடுக்கமாட்டா" வென்பதாம்,

மனம் சுத்தம் அசுத்தமென மிருவகைப்படும். சீவகாருண்யம், வாய்மை, அவாவின்மை, அழுக்காறின்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடையது சுத்தமனம். அவற்றையுடைத்தாயிராதது அசுத்தமனம். சுத்தமனம் மோக்ஷத்திற்கானது. அசுத்தமனம் நரகிற் கேதுவானது. மாசகன்ற மனமுடையோர் மாண்புடைப் பெரியோர். காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் முக்குற்றமு மற்றோராகலின், அன்னாரியற்றும் ஒவ்வொரு காரியமும் பிறர்க்குத் துன்பம் பயவாது நன்மையே பயக்கும். அசுத்தமனத் துதிக்

கும் எண்ணங்களெல்லாம் தீயவையேயாம். சுத்தமனத்தோர் புரியும் அறமாதியவை ஒன்று பத்தாகப் பெருகும். அவர்கள் கோரிக்கைகளைக் குறைவின்றி முடிக்க முன்னவனே முன்நிற்பான்.

பொறுமை முதலிய துர்க்குணங்களோடு எத்தனை விரதங்களியற்றினாலென்ன? தவமேபுரிந்தாலென்ன? "கையிலே நாம் பிடிப்பது ஜபமாலை; கக்கத்தில் வைப்பதுவோ கன்னக்கோலை," "கடவுளைத் துதிப்பதுபோல் வாய்பாடும்; கண்ணுங் கருத்தும் கண்டவிடமெங்குமோடும்." (வேதநாயகம்பிள்ளை) "படிப்பது திருவாய்மொழி இடிப்பது பெருமாள் கோயிலா?" அன்றாடம் ஆயிரம் பொய் பேசிவிட்டு அருணகிரி நாதரைச் சேவித்தாலென்ன பயன்? ஏழை எளியவரை வயிறெரியப்பண்ணி எம்பெருமானைக் கும்பிடுவதனால் யாது பயன்? இதுபற்றியே திருவள்ளுவரும்

"மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற.
அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா வியன்ற தறம்." என்றனர்.

ஆகலின், துர்க்குணங்களை யொழித்தல் மூலமாக மனதைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும். இருவினைக்குக் காரணமான மனம் பரிசுத்தப் படுத்துமிடத்துப் பகவா னநுக்கிரகம் எளிதினுண்டாவதாம், என்னும் நீதி இச் செய்யுளா லினிது விளங்குகின்றது.

(33) குலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் குலத்துள்ளார்
கல்வியினாற் குறையாஞானப்
பலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தந்தைமார்
பரந்த பெருஞ் செல்வமுள்ள
தலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தாய்மார்கள்
யவ்வனமு மழகுஞ் சார்ந்த
நலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் நாறுகுழல்
கன்னிமார் நலத்தின் மிக்கார். (ஷை-60.)

தசக்கிரீவன் ஒருநாள் வேட்டையினிமித்தம் காட்டையடைந்து ஓர் பூம்பொழிலிற் றங்கியிருந்தான். அப்போது அசுர தச்சனாகிய மயன் மண்டோதரி யென்னும் தன் மகளோடு அங்குவர, இராவணன் அவனைக் கண்டு 'நீ யார்? இம்மாதார்?' என வினவினன். அவன் தன் வரலாற்றைக் கூறி "என் புத்திரியின் குணத்திற்கும் அழகிற்கும் ஏற்ற வரனைத் தேடியலைகின்றேன். (இ-ள்.) இவ்வுலகத்திற் கன்னிகைகளுக்குக் கடிமணம் பேசங்காலத்தில், சுற்றத்தார் நற்குலத்தை விரும்புவார்கள். தந்தைமார் கல்வியறிவை நாடுவார். தாய்மார் மிக்க செல்வமுள்ள இடமாயிருக்கவேண்டுமெனக் கோருவார். கன்னியர் யவ்வனமும் அழகும் பொருந்திய நன்மையை யிச்சிப்பார். ஆகையால் அத்தகைய கணவனைக் காணப்பெற்றிலே னென்றான்," என்பதாம்.

இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறுவித விருப்புடையரேனும் அவையாவுமிருத்தலே சிறப்புடையதாம். ஆனால் இந்நான்கும் பொருந்தியிருக்கும் வரன் கிடைப்பதருமை. ஏதேனுமொன்று குறைவுபட்டேயிருக்கும்.

இஃதிவ்வாறாக, தற்கால விவாக நிலை விந்தையானது. ஐந்து வயது பெண்ணை ஐம்பது வயதுள்ளவனுக்குக் கொடுப்பதும், பதினைந்து வயதுடைய பெண் தொண்ணூறு வயது பாலகுமாரனை மணக்கச் சம்மதிப்பதும், விந்தையேயன்றோ? நாகரீகமென்னும் பேய்பிடித்து, படித்தவர்களென்றழைக்கப்படும் பெண்களிடத்தே இப்பேய்க்குணம் குடியிருக்கக் காணலாம். 'கைந்நிறைந்த பொருளைப் பார்க்கிலும் கண்ணிறைந்த கணவனே மேல்,' என்னும் பழமொழி இவர்களிடந் தலைகாட்டாமல் ஓடியொளித்தது. அற்பப் பணிகளுக் காசைகொள்வோர் கற்புப் பணியையெங்ஙனம் கடைப்பிடிப்பர். அசாத்திய மசாத்தியம்.

இச் செய்யுளால் யவ்வனம் அழகு கல்வி அறிவு குலம் செல்வம் என்னுமிவற்றை யுடையவனைத் தேடி கன்னிகைக்கு மணமுடிக்க வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது.

> பெண்ணுதவுங் காலைப் பிதாவிரும்பும் வித்தையே
> எண்ணில் தனம்விரும்பு மீன்றதாய்—நண்ணிடையிற்
> கூரியநற் சுற்றம் குலம்விரும்பும் காந்தனது
> பேரழகு தான்விரும்பும் பெண்.

இச்செய்யுளும் ஈண்டறியத்தக்கதாம்.

(34) அறிவி லாதவர்க் கறிவன சொல்லுவா ரவரால்
இறுதி யெய்துவா ரென்னும தின்றுகை கண்டோம்
உறுதி யாயின காரிய முரைத்துவிட் டோமால்
மறுகி நேர்பொர வந்தனன் வாளெயிற் றரக்கன்.

(வரையெடுத்த-24.)

இருநிதிக்கிழவனாகிய குபேரன் தன்மேற் பொரவந்த இராவணனுக்குப் பல புத்திமதிகளைக் கூறியனுப்பியும் அக்கொடியோன் அவற்றைச் செவிக்கொள்ளாது, போருக்கு வந்தபோது கூறிய சந்தர்ப்பத்துள்ள விச்செய்யுளின் பொருள்; "இகபரங்களுக் குறுதியான நன்மார்க்கத்தைப் புகட்டித் தூதனுப்பியும் வாள்போற் கூரிய பற்களையுடைய விவ்விராவணன் கோபித்துப் போர்செய்ய வந்துளான். 'விவேக சூன்யர்களாகிய மூடர்களுக் குபதேசம் செய்வோர் அம்மூடராற் றுன்பமடைவர்' என்னும் நீதியை இன்று நிதரிசனமாகக் கண்டோம்" எனக் கழறினன் என்பதாம்.

"கருமதையாற்றங் கரையிலிருந்த ஓர் விருக்ஷத்திற் சில தூக்கணாங் குருவிகள் கூடுகட்டிக்கொண்டு வசித்திருந்தன. ஒருநாள் பெருமழை பெய்தது. அப்போது வானரங்கள் சில மழையில் நனைந்து குளிர் கொண்டு அம்மரத்தடியிற் றங்கி வருந்திக்கொண் டிருந்தன. அப்பரிதாப

நிலையைக்கண்ட அப்பறவைகள், அவற்றை நோக்கி, ' நண்பர்களே! கைக ளில்லாதவர்களாகிய நாங்கள் அலகின் உதவியால் எவ்வளவோ கஷ்டப் பட்டுக் கூடு கட்டிக்கொண்டு மழையாதிய துன்பங்களுக் குள்ளாகாமல் சுகமாக வாழ்ந்திருக்க, விசேஷித்த அவயவமாகிய கையைப் பெற்றிருக் கும் நீங்கள் ஏன் ஒரு சிறு வீடு கட்டிக்கொண்டு வசிக்கலாகாது?' எனக் கூறின. இவ் வார்த்தையைக் கேட்டதும் வந்துவிட்டது கோபம் அக் குரங்குகளுக்கு. கையாலாகாதவர்களுக்குக் கோபம் வராமல் வேறென்ன வரும்? ' ஓ மூடர்களே! நீங்களா எங்களுக்குப் புத்தி புகட்டுகின்றவர் கள். நல்லது, எங்களுக்கு அழிக்கத்தெரியுமேயன்றி ஆக்கத் தெரியா' தெனக் கூறிப் பாய்ந்து சென்று, கூடுகளை யெல்லாம் பிய்த்துச் சிதைத் தன " என்னும் பஞ்ச தந்திரக்கதை யீண்டுணரற்பாலது.

வானரம் மழைதனில் நனையத் தூக்கணம்
தானுமோர் நெறிசொலத் தாவிப் பிய்த்திடும்
ஞானமும் கல்வியும் நயந்த நூல்களும்
ஈனருக் குரைத்திடி லிடர தாகுமே.

என்னும செய்யுளும் இக்கருத்தையே கொண்டது.

ஆகலின், " மூடர்களுக்கு உபதேசம் செய்வோர் தீமை யடைவ " ரென்பது, இச்செய்யுளின் நீதியாம். (தொடரும்.)

பூ. ஸ்ரீநிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர்,
இராணிப்பேட்டை.

" சகோதரிகளுக்கோர் வேண்டுகோள்."

சகோதரிகாள்!

பூமாதிற்கு வதனமென விளங்கும் ஒப்பும் உயர்வுமற்ற நம் நாட்டில் மேல்நாட்டு நாகரீகம், வைக்கோலிலிட்ட நெருப்புபோல் பரவி வருகின் றது. அந்நாகரீக வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்துழலும் ஆடவர் செய்கைகள் நம் ஆன்றோர்களின் மனதை ஒருபுறம் விளக்க, அந்தோ! நமது நாட்டுப் பெண்மணிகள் கூட, சற்றும் ஆலோசியாமல் அந்த வெள்ளத்தில் இறங்கு கின்றனரே. ஆழமறியாது காலையிடுகின்றனர்.

களங்கமற்ற கற்பையுடைய மங்கைகள் வதிந்த நாட்டின்கண் வந் துதித்த சகோதரிகளே! அந்தப் பாழும் நாகரீகத்தால் பெண்மக்களா கிய உங்களுக்கு உண்டாகும் தீமைகளை நோக்கி வருந்தித் துன்புற்றிரு ந்த என் மனதில், பங்கஜம் என்னும் பெண்ணிற்குப் பாதிரிமார் இழைத்த இன்னலைப்பற்றிச் சென்ற (ஆவணி) மாத சஞ்சிகையில் படித்த காலையில், எழுந்த கொதிப்பை ஆற்றொணுமல் ஆரூத் துயரத்துடனே இவ்வேண்டு கோளை வரையத் துணிந்தேன்.

சற்குணக் குன்றச் சகோதரிகாள்! மேல்நாட்டு நாகரீகத்தைக் கன விலும் கருதாதீர்கள். நீங்கள் உதித்த நாட்டின் சிறப்பினைச் சற்றுக் கவ

ளிப்பீர்களா? உலகம் களிக்கக் கற்பின் மகத்துவத்தை நிலைநாட்டிய
நற்காரிகைகளுக்குப் பிறப்பிடமன்றோ நீங்கள் தோன்றிய நாடு! புதல்
வனைப் போர்க்களத்திற் கனுப்பி (அவன்) பட்டான் எனவறிந்து, பகை
வர்க்குப் புறங்காட்டி மிரண்டு ஓடுங்கால் பட்டிருப்பின் அன்னவனுக்குப்
பாலீந்த ஸ்தனங்களைத் துணிப்பதாகக் கூறி, வாளுடன் போர்க்களத்திற்
குச் சென்ற தாய்போன்ற வீரசிகாமணிகள் விளங்கியநாடு நம் நாடன்றோ.
காதலர்கள் போர்க்களத்தில் உயிர் நீத்ததைக் கேட்டலும், உயிரினும்
கற்பே சிறந்ததெனத் தெளிந்து, நெருப்பில் பாய்ந்த பதிவிரதா சிரோன்
மணிகள் நம் நாட்டினரல்லவா? இக் கற்பரசிகளாகிய இரத்தினங்கள்
அவ்வாறு புகழ்தற்கரிய குணங்களை யடைந்தது நம் நாட்டாசாரத்தைப்
பற்றியா? அல்லது மேல்நாட்டாசாரத்தைப்பற்றியா? எக்கல்வி அவர்
களுக்குக் கீர்த்தியை ஈந்தது? ஆங்கிலக் கல்வியோ? கற்பிற்கு அகம்
பரத கண்டமன்றோ. கற்பின் மகத்துவத்தைக் கழலவும் வேண்டுமோ?
காலனிடமிருந்து ஓர் காரிகை தன் கணவனுயிரை மீட்டது கற்பின்
மகத்துவத்தாலன்றோ. யாவரும் புகழ்தற்குரிய நம் பெண்மணிகள் எந்
நாட்டு ஆசாரத்தையும் கல்வியையும் பின்பற்றி அப்பெரும்பேற்றை
யடைந்தனர்? சொல்லவியலாச் சிறப்பினையுடைய நமது நாட்டில்
மேனாட்டு நாகரீகம் தாண்டவம் புரிவது நம் தூர் அதிர்ஷ்டமே. அந்த
நாகரீகத்தின் விசித்திரமான பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி, பல சகோதர
சகோதரிகள் பல பத்திரிகைகள் வாயிலாக வரைந்துள்ளனர். ஆதலின்
மீண்டும் எடுத்துக் கூறுவது அவசியமன்று. மேல்நாட்டு நாகரீகமோ,
ஆண்களும் பெண்களும் பஹிரங்கமான இடங்களில் முத்தமிட்டுக்கொள்
ளக்கூடாதென சட்டம் அரசாங்கத்தாரே பிறப்பித்திருக்கும்படியான
நிலைமையிலிருக்கிறது. அங்ஙனமிருந்தும் அச்சட்டப்படி தண்டனை
யடைந்தவர்களைப்பற்றிச் சமீபத்தில் பத்திரிகையில் வாசித்தபோது, அவ்
ஆழல்களைக் கருதும்தோறும் நகைப்பும் அத்தகைய நாகரீகத்தை நம்
நாட்டினர் சிலர் விரும்புகின்றனரே என்பதை நினைக்கத் துயரமும் உண்
டாகிறது.

நம் மகளிர்க்கு இன்றியமையாததா யிருந்து வருவது கற்பு. அக் கற்
பென்னும் பயிரைக் காத்தற்குப் பெண்களுக்குரிய அரிய குணங்களான
அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு என்பவைகள் தக்க வேலிகளா யிருக்கின்
றன. ஆனால் மேல்நாட்டு நாகரீக பழக்க வழக்கங்கள், ஒவ்வொரு வகை
யிலும் அவ்வேலியை நாசப் படுத்துபவைகளா யிருந்து வருகின்றன. வேலி
யில்லாப் பயிர் என்னாகும். அந்தோ! சகோதரிகாள், சற்று ஆய்ந்தோய்ந்து
பாரீர்களா? பரதநாட்டுப் பதிவிரதா ஸ்திரீகளைப்போல நம்மாசா
ரத்தைக் கைக்கொண்டு, நமது நாட்டுக் கல்வியைக் கற்று, அவ்வேலியை
விருத்திசெய்து பயிரைக் காத்துப் பின் பலனாகிய கீர்த்தியையும்
மாசற்ற வாழ்க்கையையு மடைந்து பெரும் பேற்றினைப் பெற நாடுங்கள்.
பெண்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எல்லாம், எவ்வாழ்க்கைக்கும் வேண்டிய

யாவும், நம் தமிழ் நூற்களில் இலைமறைகாய்போல் மறைந்து கிடக்கின்றனவே. ஆராய்ந்தால் உண்மை நன்கு வெளிப்படுமே! பெண்கள் அறிய வேண்டுபவைகள் எவை நம் நூலிலில்லை? அங்ஙனமிருக்க, தமிழ் நூற்களை ஆராயாமல் ஆங்கிலக் கல்வியை விரும்புவானேன்? அக்கல்விக்காக வல்லவா, பசுத்தோல்போர்த்த புலியினிடம் இளம் மானை ஒப்புவிப்பது போல நம்மிளமகளிரைப் பாதிரிகளிடம் ஒப்புவிக்கிறார்கள்.

அப்பாதிரிமார்கள் 'பங்கஜம்' என்னும் பெண்ணிற்கிழைத்த இன்னலை நினைக்கும்தோறும் உடலம் பதறுகின்றது. இந்த அநியாயம் எல்லார் மனதிலும் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்திருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. பத்திரிகாசிரியரவர்கள் விவரமாக வரைந்துள்ளாராதலின் அப்பாதிரிகளைக் கண்டித்து அதிகமெழுதவேண்டுவதில்லை. அவர்களைக் கண்டித்தென்னபயன்? நாம் பெண்களை அனுப்பாவிடில் அவர்கள் யாது செய்யக்கூடும்! ஆங்கிலக்கல்வி நம் பெண்களுக்கு அவசியமன்று. அக்கல்வியே அந்நாகரீக வெள்ளத்தினிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் பாதை யென்பதை மறவாதீர்கள். ஆங்கிலக் கல்வியினால் நமது பெண்களுக்குண்டாகும் கெடுதிகளை ஆனந்தன் பலமுறை நன்கு விளக்கி யிருக்கிறான்.

பெண்மகளிர் தங்கள் கடமைகளைக் குறைவறவும் கௌரவமாகவும் செய்து முடிப்பதற்குத் தமிழ்க்கல்வியே தக்க உதவியாம். பலபல எழுதுவானேன். அக்கல்வி ஒன்றே தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுக்குத் தகுந்த துணையாகும். சில வேண்டுகோளுடன் இதை முடிக்கிறேன். நம்நாட்டு முற்காலத்துப் பெண்மணிகள் புகழையடைந்த விதத்திலேயே நீங்களும் அடைய விரும்புங்கள். அவர்கள் வழிகளைப் பின்பற்றிக் கௌரவத்தை நிலைநாட்டுங்கள். தாய்நாட்டின் பெருமையைக் காப்பாற்றவாவது நமது பழக்க வழக்கங்களைக் கையாளுங்கள். மன நிம்மதியும் கௌரவ வாழ்வும் நமது நன்மார்க்கத்திலேயே கிடைக்கும். நல்ல வாழ்க்கையை நாடுங்கள். நம்பினோரை ரக்ஷித்தருளும் முழுமுதற் கடவுள் யாவர்க்கும் கருணைபுரிவாராக.

துரைசாமி,

அயோத்திப்பட்டணம், சேலம்.

குறிப்பு :—சகோதர சகோதரிகள் இத்தகைய விஷயங்களைப் பன்முறை வாசித்தும் அது விஷயத்தில் சிரத்தையின்றி யிருப்பது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே. நம் பெண்மக்களுக்கு அவசியமாக வேண்டிய கல்வி யெது? எக்கல்வி பின்னால் தாய்மார்களாகப் போகும் அவர்களுக்கும் நம் நாட்டிற்கும் நன்மைபயக்கும்? எக்கல்வி நம் புத்திரிகளுக்கு இன்றியமையாத கற்பைப் போதிக்கும்? என்பதைச் சிந்திக்காது, மேல் தளுக்கைக் கண்டு மயங்கி தகாத கல்வியைப் போதிப்பதும், அன்னியமதம் போதிக்கப்படும் பாடசாலைக்கு நம் மக்களை யனுப்புவதும் பெருந் தீங்கை விளைவிக்குமென்பதை இனியேனும் மறவாது மனத்தில் வைத்து நடப்போமாக. பெற்றோர்கள் இதைக் கவனித்து நடக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

 பத்திரிகாசிரியர்.

சந்நியாசம் — சந்நியாசிபேதம்.

(99-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

எலும்புகளாகிய கம்பத்தில் நரம்புகளாகிய புரியைச் சுற்றி மாம்ஸ சோணிதங்களால் நிரப்பினதும், அதனால் தோலினால் மூடினதும், பல துர்க்கந்தங்களுக்கு இருப்பிடமானதும், நரைதிரை மூப்புகளால் மெலிவடைவதும், ரோகங்களால் வருந்துவதும், அநித்தியமானதும், பசிதாக நித்திரைகளால் பீடிக்கப்படுவதுமான இந்தச் சரீரத்தில் பற்றுதல் வையாமல் மோட்சத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தவேண்டும். ஒரு வீட்டில் வசிப்பவன் அந்த வீட்டுக்கு வேறானவனா யிருப்பதுபோல இந்தச் சரீரத்தில் வசிக்கிற ஆன்மா சரீரமாகமாட்டான். சரீரத்துக்கு வேறானவனே. ஆயினும் இச்சரீரத்துக்குக் காரணமாயிருந்த கர்மம் அனுபவித்தாலன்றித் தொலைவதில்லை. ஆதலாலிது கர்மசரீரமென்னப்படும். நதிக்கரை யோரத்திலிருக்கிற ஒரு மரமானது தன் வசங்கெட்டு நதியின் வேகத்தினால் கரையை விட்டு விலகி நதியில் விழுந்து செல்வதுபோல கர்ம வசத்தினால் இச் சரீரமும் தன் வசமற்றுப் பிரிந்துபோகின்றது. பின்னும் கர்மசேஷத்தினால் வேறு சரீரம் வருகின்றது. உண்மையறிந்தவர்கள், பீஷ்மர் முதலியவர்களைப்போல், கர்மம் ஞானம் இவற்றின் வலிமையினால் தமக்கு வசமான சரீரத்தை அடைகிறார்கள். ஒரு பறவை தான் வசிக்கின்ற மரத்தைத் தனக்கு இஷ்டமுள்ள காலத்தில் விட்டொழிப்பதுபோல ஞானத்தின் வலிமையால் சுயமாகவே யிந்தச சரீரத்தைவிட்டு மேலான கதியை அடைகிறார்கள்.

இவ்விதிகளை விடாமற் கைக்கொண்டு நடந்து வருவானானால் ஸங்கங்களை யெல்லாம் மெல்லமெல்லத் தொலைத்து இவ்வுலக பேதங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பரப்பிரமத்தை யடைவான். எல்லாவற்றையும் பிரமமாகப் பாவித்து வருவானானால் கருமத்தினால் உண்டாகும் தோஷங்கள் அவனை யணுகா. எல்லாவற்றையும் பிரமமாகக் காணும் முறைமையை யுணர்த்தும் சாஸ்திரங்களை நன்றாயறிந்து, ஒருவனாகவே தனித்து இருந்து யோகத்தில் சித்திபெற்று மோட்சத்தை யடையும் முயற்சிலிருக்க வேண்டும். ஒருவனாகவே வசித்துவரும் சந்நியாசி பிக்ஷுவெனப்படுவான். இருவராகக் கூடியிருப்பவன் மிதுனம் எனப்படுவான். மூன்று பெயர்களுடன் கூடியிருப்பது கிராமமாகும். அதற்கு மேற்பட்டவர்கள் கூடியிருந்தால் அந்தக் கூட்டம் நகரமாகும். இரண்டு மூன்று பேர்களுடன் கூடியிருந்தால் இராஜாங்க விஷயமான பேச்சுகளும், தங்களுக்குப் பிக்ஷை நடந்ததைப்பற்றிய பேச்சுகளும், கோட் சொல்லுவதும், ஒருவரை யொருவர் தழுவுவதும், பொறாமையுமாகிய இவைகளுண்டாகும். தனியாயிருப்பது, பிக்ஷை யெடுப்பது, தியானம், சௌசம் இந்த நான்கையுந் தவிரச் சந்நியாசிகளுக்கு வேறு செய்கைகள் சாஸ்திரங்களில் காணப்படவில்லை.

"ஸந்நியாசம் பெற்ற ஸ்திரீகளாலும்" என்ற ஒரு வாக்கியம் சாஸ்திரங்களில் காணப்படுகிறது. அதனுல் ஸ்திரீகளுக்கும் சந்நியாசம் உண்டென்றும் அவர்களுக்கும் சந்நியாசத்தில் அதிகாரமுண்டென்றும் போதாயன மஹரிஷி கூறுகின்றுர். விக்ஞானேசுரரும் போதாயனரை அனுசரித்து ஸ்திரீகளுக்குச் சந்நியாசத்தில் அதிகாரமுண்டென்று ஒப்பியிருக்கிறுர். ஆடவ சந்நியாசிகளுக் கேற்பட்ட விதிகளையே அவர்களும் அநுசரிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கென்று வேறு விதிகள் காணப்படவில்லை. ஜனங்களில்லாத விடத்தில் தனியாக வசிப்பது, அவிவேகிகள் கூட்டத்தில் வெறுப்புறுதல், ஆத்தும தத்துவ ஞானத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருத்தல், ஞானத்திற்குப் பலன் மோட்சமென்றுணர்தல், ஆகிய இவைகளே ஞானமெனப்படும். இவற்றை விட்டிருப்பது அஞ்ஞானமாகும்.

சாதுர்மாசியம்—ஒரு ஜந்துவுக்கும் துன்பத்தை யுண்டாக்காமலிருப்பது சந்நியாசிகளுக்கு முக்கிய தர்மங்களில் ஒன்றுதலால், ஆஷாடமாதம் (ஆடிமீ) முதல் கார்த்திகைமாதம் வரையுமுள்ள நான்கு மாதங்களும் யதி ஒரே கிராமத்தில் வசிக்கலாம். அந்தக் கிராமம் தர்மானுஷ்டானங்கள் செய்பவர்களால் நிறைந்திருக்க வேண்டும். ஜலம் சம்பூர்ணமாயிருக்கவேண்டும். காசியை அடைந்தவர்கள் அவ்வூரை விட்டுப் போக வேண்டாம். அவ்விடத்தில் மரித்தவர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லையென்று புராதனநூல்கள் கூறுகின்றனவென்று வியாசர் கூறினுர். வருஷா காலமாகிய நான்கு மாதங்களுக்குள் அதிக மழையாயின் இரண்டு மாதங்களே சந்நியாசிகள் ஒரு கிராமத்தில் தங்கலாம். அதற்குமேல் பத்து நாட்கள் கூடத் தங்கக்கூடாது. தேகம் சக்தியற்றிருந்தால் நான்கு மாதங்களிருக்கலா மென்று சங்கரர் கூறினுர். வருஷாகாலமென்பது ஆடி முதல் கார்த்திகை வரையுமாமென்று விக்ஞானேசுரர் கூறினுர். வருஷா காலத்தில் ஒரே இடத்தில் தங்குவதும், அதிக வயோதிகரும், கொடிய ரோகங் கொண்டவரும், ஸங்கங்களை விட்டொழிந்தவருமான யதிகள் கிராமத்திலாவது நகரத்திலாவது தங்கியிருப்பது குற்றமாகாதென்று விஷ்ணு கூறினுர். அவ்விடங்கள் புண்ணிய நதிக்கரையி லிருக்கவேண்டும். அல்லது புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களா யிருக்கவேண்டும்.

வருஷா காலத்தில் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் ஜீவஜந்துக்கள் நிறைந்திருக்கு மாதலால் அக்காலம் முழுமையு மோரிடத்திலேயே வசிப்பது தான் உசிதம். ஒரு வஸ்திரம் அல்லது இரண்டைத் தரித்து ஆசையற்றவனுய் ஓரிடத்தில் வசிக்கலாமென்று யம முனிவர் கூறினுர். நடக்கும் போது பூமியை நன்றுகக் கவனித்துக்கொண்டே நடக்கவேண்டும். இரவிலும் மத்தியானத்திலும் இரு சந்தியா காலங்களிலும் நடப்பது கூடாது. சூனியமான விடத்தும் துர்க்க மிருக்குமிடத்தும் பிராணுபாயம் நேரிடும்படியான இடத்திலும் வசிப்பது கூடாது. எந்த விடத்தில் ஈசுவரன் வசிக்கின்றுரோ அந்த விடத்தில் வசிப்பது நன்று. தன்னு

டைய குலம் கோத்திரம் ஒழுக்கம் பேர் எல்லாவற்றையும் பிறர் அறியும்படி செய்யவேண்டும். நெல் முதலிய தானியங்களை உரலிலிட்டுக் குத்துவதும், பிறரைக் குத்தும்படி செய்வதும் கூடாது. தான் பிறனொருவனையண்டாமலும், பிறர் தன்னை யண்டாமலும் மிருக்கும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும். பிரணவம் உபநிஷதம் இவைகளில் தன் வாக்கைச் செலுத்தவேண்டும். வேறொன்றிலும் உபயோகிக்கக் கூடாது. இகலோக பரலோக காரியங்களைச் சற்றுங் கவனிப்பது கூடாது. நல்லறிவு பெற்றுச் சிரவண மனன நிதித்தியாஸனங்களால் ஆத்மசாட்சாத்காரத்தை விடாமற் கைக்கொண்டு, ஆச்சிரமத்துக்குரிய தர்மங்களை விடாமல் நடத்தி, நிஷித்த காரியங்களை யொழித்துவர வேண்டுமென்று ஹாரதத்தர் கூறினார். இகபர சாதனமான காரியங்க ளெல்லாம் குரு உபதேச மில்லாவிட்டால் சித்தி தருவதில்லை. ஆதலால் குருவை மிகச் சிரத்தையுடன் ஆராதிக்கவேண்டும். குருவின் அநுமதியின்றி ஒருகாரியத்தையும் ஆரம்பித்தல் கூடாது. குருவைச் சற்றேனும் விட்டுப் பிரியாமலிருந்து, தண்டம்போல அவரை வணங்கிவரவேண்டும். மனு முதலியோரால் விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய விரதமெல்லாம் சந்நியாசகளுக்கு முரியதென்று வியாசர் கூறினார். சொர்ணம் முதலியவற்றைப் பிறரிடமிருந்து பெறுவதுகூடாது. பொன் வெள்ளி முதலியவற்றை ஆசையுடன் பார்ப்பானானல் பிரமஹத்தி தோஷத்தை யடைவான். ஆசையுடன் தொட்டால் பௌல்கனன் என்ற இழிந்த பாபியாவான். ஆசையுடன் அவற்றைப் பெறுவானானல் ஆத்மஹத்தி செய்தவனாவான். ஆதலால் அவற்றைப் பார்ப்பதும் தொடுவதும் கூடாதென்று பரமஹம்ஸோப நிஷத்து கூறியது. அதுவே, புலன்களையடக்கி நான் பரிபூர்ணானந்த சொரூபியான பிரமமென்று பாவித்துக் கிருதகிருத்தியனா யிருக்கவேண்டு மென்றது. மனமானது சுத்தமென்றும் அசுத்தமென்றும் இருவகைப் படும். காமமுதலியவற்றில் பற்றற்றிருப்பது சுத்தமனம், பற்றுதலுடையது அசுத்தமனமாம். இம்மனமே விஷயப் பற்றுதலால் பந்தத்துக்கும், பற்றற்றிருத்தலால் மோட்சத்துக்கும் காரணமாகின்றது. ஆதலால் விஷயப் பற்றுதலை யொழித்துவிடவேண்டுமென்று அமிருதபிந்துபநிஷத்து கூறியது.

திகம்பர சந்நியாசம்.

திகம்பரம் என்றால் வஸ்திரமில்லாம லிருப்பது. திகம்பரன் நல்ல ஞானமுடையவனானல் அவனுக்கு யாதொரு கர்மானுஷ்டானமு மில்லை. அடையாளமுமில்லை. ஆதலால் அவன் மமதை யற்றவனும், பயமில்லாதவனும், சாந்தி யுடையவனும், சீதோஷ்ணங்களைக் கவனியாதவனும், உதிர்ந்த சருகு முதலியவற்றைப் பட்சிப்பவனுமா யிருக்கவேண்டும். அரைநாண் கௌபீனம் இவ்விரண்டையுந் தரித்துக் கொண்டாவது தரிக்காமல் விட்டுவிட்டாவ திருக்கலாம். இவன் நல்ல ஞானத்தைப் பெற்று யோகியா யிருந்தால் எங்கும் பிரமமாகக் காண்பான். ஞான

மொன்றே மோட்சகாரண மாவதன்றிக் காஷாயமுதலிய அடையாளங்க ளால் யாதொரு பயனுமில்லை. ஆகையால் திகம்பரர்களுக்கு அடையா ளம் வேண்டுவதில்லை. ஞானமொன்றே பிரதானம். ஆசிரமத்துக்குரிய குறிகளை யிழந்தவனானாலும் அதற்குரிய கருமங்களை யுணர்ந்து பிரமவிரத மொன்றையே அனுஷ்டிப்பான். அந்தத் தர்மங்களை மனதில் வைத்துக் கொண்டு, பிறருக்குத் தம்மைப் புலப்படுத்தாமல் வசிப்பார். எல்லாவற் றையும் ஒழித்து ஊமையைப்போலவும், குருடனைப்போலவும், செவி டனைப் போலவும் பூமிமுழுவதும் சஞ்சரிப்பார். இவனைத் தேவர்களும் கண்டு ஆசைப்படுவார்கள். பைத்தியங் கொண்டவர்களைப் போலாவது அஃதில்லாதவர்களைப் போலாவது சஞ்சரிப்பார். சொற்ப ஆகாரத் தைப் புசிப்பார். நித்திரையிலும் நித்திரை யில்லாதபோதும் யோகத்தில் நிலைத்திருப்பார். இவ்வாறிருப்பவனைத் தேவர் பிராமணன் என்று கூறு வார்.

சாஸ்திராப்பியாசத் தாலும் நல்ல சகவாசத்தாலும் ஞானத்தைப் பெறுவது யோகத்தின் முதற்படியாம். இரண்டாவது வஸ்து விசாரணை. சங்கத்தை யொழித்தல் மூன்றாவது. வாசனை யொழித்தல் நாலாவது. சுத்தச்சிதாநந்த சொரூபமே ஐந்தாவது. இவ்வைந்தாம்படியில் அரைத் தூக்கமும் அரைவிழிப்புமா யிருப்பானாயின் ஜீவன்முக்தனாம். ஆறாவது ஏதுமறியாநிலை. அதில் சுழுத்தியி லிருப்பதுபோலவே யிருந்தால் உப சாந்தி யுண்டாம். அதுவே முக்திநிலை. எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பாவித்து நிர்மலமாக இருப்பது ஏழாம்படியாம். இவ்வேழாம்படி துரியா தீதாவஸ்தையும் நிர்வாணமுமாம். அதற்கு நிகரில் ஏழாம்படி யென்பர்.

(தொடரும்) சிவானந்தசாகரயோகீஸ்வரர்.

வள்ளுவ நாம விளக்கம்.

தமிழறி நேயர்காள் !

சென்ற ஆடித் திங்களில் நம்மானந்தனில் வெளிப்போந்த திருவள் ளுவ மதவாராய்ச்சி எனும் வியாசத்தின் இறுதியில் நமது பொய்யில் புலவ ருக்குத் திருவள்ளுவர் எனப் பெயர் அமைந்ததற்குக் காரணம், எல்லோ ரும் திரு (செல்வம் அதாவது கல்விச்செல்வம்) அள்ளுதலாலேயே திரு வள்ளுவர் எனப் பெயரமைந்ததுபோலு மெனக் கூறியுள்ளேன். அக் கூற்று நம் உருவகமேயன்றி வேறன்று. ஆதலால் வள்ளுவர் எனும் நாமத்தை விளக்க அவாவுற்று இவ்வியாசம் எழுதத் துணிந்தனன். நம் நண்பன் ஆனந்தன் இடந்தருவானாக.

சீரியீர் ! நம் தம் தேன்மொழியன்ன தென்மொழியதனுள் வள்ளு வர் எனும் பதத்திற்கு பதார்த்தம் என்னவென்று நோக்கில் சிற்சில சான் றுகள் காணப்படுகின்றன. முதற்கண் வள்ளுவன் என்பதின் தாதுப்

பொருள் கற்றுணர்ந்தவன் எனவும் அப்பொருள் நமது தமிழ் பாஷையில் மரியாதைச் சின்னமாகவும் வழங்கிவந்தது எனவும் தெரிகின்றது.

இரண்டாவதாத பிங்கல நிகண்டில் வள்ளுவன் என்பான் அரண் மனைக் கிரியா விசேஷட மேற்பார்வை உத்தியோகஸ்தன் என்னும் பொருள்பட,

"வள்ளுவன் சாக்கை யெனும் பெயர் மன்னர்க்
குள்படும் கருமத் தலைவர்க் கொன்றும்" என்று கூறியுள்ளது.

மூன்றாவதாக கம்பராமாயணத்தில்,

"என்புழி வள்ளுவரியானை மீமிசை
நன்பறையறைந்தனர் நகர் மாந்தரும்
மின்பிறழ் நுசுப்பினர் தாமும் விம்மலால்
இன்ப மென்றனக்கரு மளக்க ரெய்தினர்" என்று கூறப்படுதலால் வள்ளுவன் அரண்மனையைச் சேர்ந்த காரியங்களை ஜனங்கட்கு அறிவுறுத்தும் சேவகனுவான் என்று புலப்படுகின்றது.

நான்காவதாக சூடாமணி நிகண்டில்,

"வரு நிமித்திகன் பேர் சாக்கை வள்ளுவன் என்றுமாகும்" என நிமித்திகனின் பரியாயப் பதமாக வள்ளுவன் எனும் பெயர் வழங்கி வந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்காட்டிய மேற்கோள்களால் வள்ளுவன் என்னும் பதம், கன்மத்தலைவன், ஜோசியன் எனப் பொருள்படுகின்றதாயினும் உலகவழக்கில், வள்ளுவன் என்னும் சொல் பறையர்களுக்குக் குருவாய் ஜோசியமே ஜீவனமாகவிருக்கும் வள்ளுவ ஜாதியிற் பிறந்தவனையே குறிக்கின்றது, என்பதாகக் கூறுவார் பலரும். இவ்விடயங்களைக் கவனித்து நோக்கின் வள்ளுவர் பறையரல்லர் என்பது ஒரு தலை.

இஃதோர்பால் நிற்க, ஸ்ரீமான் சேஷகிரி சாஸ்திரியார் அவர்கள் "தமிழ்க் கவிசரிதம்" எனும் நூலில், சைனர்கள், அவர்தம் சமயகுரவர்களுள் ஒருவராய ஏலாச்சாரியார் என்பவர் இந்நூலை இயற்றினர் என்று கூறுவதாகக் கூறியுள்ளார்கள். ஓர்கால் சைனர்களுக்குள் கற்றுணர்ந்தவனை, வள்ளுவனென்றழைத்தல் மரபாயிருக்கலாமென்றும் அவர்கள் ஏலாச்சாரியார் என்னும் பெயரினால் தாமுணர்ந்த திருக்குறள் நூலாசிரியர்க்கு, வள்ளுவர் என்னு மிந்நாமத்தை வழங்கியிருக்கலாமென்றும் கூறி திடவுரை கொள்ளாது போகின்றார். இவ்விதம் கூறுவது எத்துணை தூரம் உண்மையோ அறியேம்! இக்கூற்றை நம் நண்பரின் ஆராய்ச்சிக்கே யானும் விட்டுவிடுகின்றேன்.

மற்றும், பூர்வத்தில், ஓர் பிரளயம் வந்தது. அது வருமென்று பிரமன் முன்னரே யறிந்து அதில் இறவாது பிழைக்கும்பொருட்டு வேற்றுருவடைந்து ஓர் சுரைக்குடுக்கையைத் தனக்கிடமாகக் கொண்டு

அதிற்புகுந்து பிரளய வெள்ளத்தில் மிதந்துவந்தனர். அதுகண்ட சிவ பெருமானவர் ஒன்றுமறியார்போன்று சுரைக்கூட்டினிடை சென்று இதற்குள்ளிருப்பவன் யாவனென விழித்தலும், பிரமன் வருங்காலமறிந்து செய்ததற்கேற்ப வள்ளுவர் என்றார். இத்தகைய பிரமனது அமிசம் இவரானதுபற்றி இவருக்கும் வள்ளுவர் எனப் பெயரமைந்தது என வழங்கும் கர்ண பரம்பரைக்காதை. திருவள்ளுவர் பிரமனது அமிசமே என்பதற்குறிய பிரமாணங்கள், திருவள்ளுவ மாலையின்கண் பலவிடத்தும் காணப்படுகின்றன. என்றாலும் சில பிரமாணங்களைக் காட்டி வள்ளுவர் பிரமனது அமிசமே என்னும் கூற்றை நிலைநிறுத்த வெண்ணுகின்றேன்.

உக்கிரப்பெருவழுதியார்,

"நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாய் நான்முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூன்முறை" என்றும்

காரிக்கண்ணனார்,

* * * *
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப்—பொய்யாது
தந்தா னுலகிற்கு தான்வள் ளுவனாகி
அந்தா மரைமே லயன்.

என்றும் கூறுதலால் யான் பிரேரேபித்த கூற்று உறுதிப்படுகின்றது என்பது சொல்லாமலே யமையும்.

இஃ தெல்லாம் ஓர் பால் நிற்புழி, வில்சன்துரை (Wilson) யெழுதிய ஓர் கதையில் வள்ளுவர் திரிபுராந்தக கவீசுவரர் என்னும் பெயருடையவரென்றும், சிவபெருமானே கடைச்சங்கப் புலவர்களது கர்வத்தை யடக்குவான் ஓர் தமிழ்ப் பாவலராகத் தோன்றி, மேற்கூறிய திருநாமத்தோடு திருவவதாரம் செய்தனர் என்றும் கூறுகின்றனர். இதில் இவரைச் சிவனது அமிசமெனவே கூறி அக்கூற்றை வலியுறுத்துகின்றனர்.

தாங்கள் தாங்கள் உய்த்துணர்ந்து இவ்வள்ளுவர் என்னும் பரியாயப் பதம் நம் புலவர் பெருமகனுக்கு வந்த விபரத்தை யறிந்துகொள்ளுங்கள்.

தோ. மு. பாஸ்கரன்,
"சித்திர ஆலயம்" திருநெல்வேலி.

சில மகான்களின் நீதி மொழிகள்.

1. குயவன் வீட்டில் சட்டி, பானை, தட்டு முதலிய வெவ்வேறுருபங்களையுடைய அநேக பாத்திரங்கள் இருந்தபோதிலும் எல்லாம் களிமண்ணாலேயே செய்யப்பட்டவையாகும். அதுபோலவே ஒருவராகிய ஈசு

வரன் வெவ்வேறு தேசங்களில் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு நாமங்களுடனும் வெவ்வேறு ரூபங்களுடனும் பூஜிக்கப்படுகிறார்.

[இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.]

2. வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் தாயார் அக்குழந்தைகளின் பிணிக்குத் தக்கவாறு ஒன்றுக்குச் சோறும் குழம்பும், மற்றொன்றுக்குச் சவ்வரிசி கஞ்சியும், இன்னொன்றுக்கு ரொட்டியும் கொடுப்பதுபோல, ஈசுவரன் வெவ்வேறு ஜனங்களுக்கு வெவ்வேறு வழிகளை அவரவர்களுடைய இயற்கைக்குத் தக்க பிரகாரம் செப்பனிட்டிருக்கிறார். [இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.]

3. எவனொருவன் உலகத் தூண்டுதல்களுக்குள்ளிருந்துகொண்டே பரிபூரணத்துவம் அடைகிறானோ அவனே தீரன்.

[இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.]

4. சர்க்கஸ் வித்தையிலே சிறு பையன்கள் உயரச்சென்று ஒரு கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு சிறிதும் பயமின்றிச் சுற்றி வருவதுபோல, நீ ஈசுவரனை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு உலக கடமைகளைச் செய்வாயானால் உனக்கு சிறிதும் பயமேயில்லை. [இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.]

5. கோபத்தை சாந்தத்தால் வெல்லு, தீமையை நன்மையால் வெல்லு, உலோபத்தை தயாளத்தால் வெல்லு, பொய்யை மெய்யால் வெல்லு. [கௌதம புத்தர்.]

6. நீ கொலை புரியாதே; விபசாரஞ் செய்யாதே; திருடாதே; பொய்சாக்ஷி சொல்லாதே. நீ உன்னை எவ்வாறு நேசிக்கிறாயோ அவ்வாறே பிறரையும் நேசி. [கிறிஸ்து.]

7. பதினாயிர வருடங்கள் ஜீவித்திருக்கப் போவதாய்க் கருதி உன் வாணாளை யெல்லாம் வீணாளாய்க் கழிக்காதே. மரணம் உன் தலைமேலிருக்கிறது. நீ உயிருடனிருக்கும்போதே பிறருக்கு நன்மை செய். இது உன்னால் முடியும். [மார்க்கஸ் அருலியஸ்.]

8. பெருமை யில்லாமல் தாழ்மையாகவே இருக்கும்படி எனக்கு ஆண்டவன் கட்டளை யிடுகிறார். மேலும் ஒருவர் மற்றொருவரை ஹிம்சிக்கக் கூடாதென்றும் அவர் எனக்கு அறிவிக்கிறார். [நபிநாயகம்.]

9. அடிமையாயிராதே, தைரியவானாய்ப் பிரகாசி, உண்மையுரைக்க அஞ்சாதே, நியாயத்தைச் செய்ய பயப்படாதே, உன் கடமையைச் செய்வதில் மரணத்திற்குக் கூட பயப்படவேண்டாம். [தயாநந்த சரஸ்வதி.]

ஆற்காடு-இராஜரத்தின முதலியார், பி. ஏ.

தொழில் முயற்சி.

இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் யாவரும் ஏதாகிலுமோர் தொழிலைச் செய்தே சீவனஞ் செய்யவேண்டும். ஏதாகிலுமோர் தொழிலைச் செய்யாதான் சோம்பேறியாவான். அவனை உலகம் இகழும். தொழிலில்

லாத சீவனங் கிடையாது. ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனவனுடைய அந்தஸ்திற்கும், ஸ்திதிக்கும் தக்க தொழிலைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவன். தொழில் செய்து சீவிப்பதிலுள்ள சுகமும் பயனும் வேறெதிலுங் கிடையாது. எவ்வாராகிலும் நாம் பொருளைத் தேடல்வேண்டும். இதைக் குறித்தே ஞானத்தாயாகிய ஔவை பிராட்டியாரும் "திரைகட லோடியும் திரவியந் தேடு" என்றனள்.

அந்தணர்களுக்கு வைதீகத்தொழிலும், வைசியருக்கு வியாபாரத் தொழிலும், குடியானவர்களுக்கு உழுது பயிர் செய்கின்ற தொழிலும் இன்றியமையாதவை. இவை யாவற்றினும் தன் பழனத்தை உழவுகோலா லிடாரி, நீர் பாய்ச்சி, பரம்படித்து விதைவிதைத்து அது முதிர்ந்தகாலத்தே அறுவடைசெய்து, அத்தானியத்தைக் கொண்டு நம் வாழ்நாட்களைக் களித்துக் கழிப்பதே மிகவுஞ் சிறந்தது. இதைக்குறித்தே "உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்—பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு" என்று ஔவை பிராட்டியாரும் நவின்றனள். ஆனால், இம்மொழி, யாருக்கு மானப் பொதுப் பழமொழியன்று. சொந்த நிலம் படைத்தவருக்கே இப் பழமொழி இசைந்ததாம். சொந்த பூமி இல்லாதவர் வேறு ஏதாகிலும் ஒரு தொழிலைச் செய்தே சீவனஞ் செய்யவேண்டும். மிகுந்த செல்வம்படைத்தவரா யிருந்தபோதிலும் அவரும் ஓர் தொழிலையே செய்து தம் செல்வத்தைப் பெருக்குதல் வேண்டும். உழுதொழிலின்றேல், சிறந்த வியாபாரத்தைச் செய்வதே நல்ல தொழிலாம். வியாபாரஞ் செய்வது தம்முடைய அந்தஸ்திற்கு தாழ்வானதென்பர் சிலர். அது அவர்களின் அறிவீனமே. பொய் பேசுவதும், திருடுவதும் அந்தஸ்திற்குக் குறைவேயன்றி, வியாபாரஞ் செய்வதால் ஓர் மனிதனுக்குக் குறைவு உண்டாகாது. அது அவனுக்கு நிறைவையே தரும். அரைப் படிப்பும், கால் படிப்பும் படித்து, உத்தியோகத்திலமர்ந்து, கேவலம் ஓர் மேலதிகாரிக்குப் பயந்து, அவன் மொழியும் கடுஞ் சொற்களெல்லாவற்றையுமேற்று, அவனிடம் பணிகளை யெல்லாஞ் செய்து, வாழ்வது மிகவும் கேவலம். அதிலும் சொற்ப சம்பளத்தி லமர்ந்து, குடும்பத்தைச் சரிவரக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவனாக வருந்தல் என்னே! நம் நாட்டில் உத்தியோகத்தைக் கருதியே பெரும்பான்மையோரும்—என் யாவரும்—கல்வி கற்கின்றனரேயன்றி, தன்னுடைய அறிவை அபிவிருத்தி செய்யப் படிப்பதில்லை. இவ்வாறு கல்விகற்கப் புகுவார் பலர் தம்மிட மிருக்கின்ற சொற்பப் பொருளையும் செலவு செய்து முழுமையுங் கற்காமல் உத்தியோகமும் கிடைக்காமல் அலைகின்றனர். அந்தோ பாவம்! இவர்கள் புத்திசாலிகளா யிருப்பரேல், தனக்குள்ள சிறிய தொகையைக்கொண்டு, ஏதாவது ஓர் தொழிலைச் செய்து அத்தொழிலின் மூலமாய்த் தன் செல்வத்தை விருத்தி செய்யலாமன்றோ கல்வியிற் சிறந்து, பட்டதாரிகளானவர்களும், துரதிர்ட்ட வசத்தால் அதிக சம்பளம் கிடைக்கப் பெறாதவர்களாய் வருந்துகின்றனர். அதிக சம்பளக்காரர் சிலரும், வேலைக்குத்தக்க வேடம்

போடவேண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றசம்பளம் போதாமல் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். அதிகாரத்தைக் கருதியும், பெருமையைக் கருதியும், உத்தியோகம் செய்கின்ற பலர் போதுமான சம்பளமில்லாது வருந்துவதையும் நாம் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். இவ்வுத்தியோகத்திலிருந்து நாம் நிறைந்த பொருளை ஈட்டவும் முடியாது. ஆகையால், உத்தியோகம் யாவருக்கும் பொதுவான தொழிலன்று.

இனி, இவை எல்லாவற்றையும் விட, சிறந்த தொழில் யாதென ஆராய்வோம். வர்த்தகமே இவை யாவற்றிற்கும் (விவசாயம் தவிர) சிறந்த தொழிலாம். "திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு" வது அவசியமானதால், நாம் தென் ஆப்ரிக்காவிற்கும், (South Africa) மெசபடோமியாவிற்கும் சென்று உத்தியோகம் செய்து பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பது கொள்கையல்ல. இப்பழமொழி வர்த்தகர்களையே குறிப்பிடும். கடல்களைத் தாண்டிச் சென்றும் வியாபாரம் செய்யவேண்டு மென்பதே இதன் பொருள். வியாபாரம், வாணிபம், நெசவு முதலிய கைத்தொழில்கள் இவையே மேன்மையான தொழில்களாம். இவற்றால் நாம் இரண்டுவிதப் பலனை யடையலாம். அதாவது நாம் நம்முடைய செல்வத்தை விருத்தி செய்வது ஒன்று, நாம் சீவனஞ் செய்வதிரண்டு.

நிற்க, வியாபாரத்தின் இரகசியத்தைச் சற்று விளக்குவாம். ஜனங்களுக்கு எப்பொருளின்மேல் விருப்பமதிகமோ, எப்பொருள் சீக்கிரத்தில் செலவாகுமோ, அதை வரவழைத்து வியாபாரஞ் செய்தல்வேண்டும். ஆரம்பத்தி லதிகமுதலை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யவேண்டு மென்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. சிறிய முதலைக்கொண்டாரம்பித்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சரக்குகளை வாங்கி விற்றல்வேண்டும். இவ்வாறு சிறுகச் சிறுக விற்றால் பின்பு பெரிய வியாபாரியாகிவிடலாம். ஐரோப்பாவிலும், இங்கிலாந்திலும், இந்தியாவிலும் ஏழைகளாயிருந்து வியாபாரஞ் செய்து பின்பு, பெரிய குபேரரானவர்கள் பலருண்டு. பம்பாய் நகரிலே வதியும் ஜம் ஸெட் ஜீஜிபாய் என்பவர் தனக்குக் கிடைத்த இரண்டு குப்பிகளையே முதற்பொருளாகக் கொண்டு, குபேரராயினரென்பது யாவருக்குந் தெரிந்தவிஷயமே.

வியாபாரத்திற்கு, பொய், கோபம், கடுஞ்சொல் இம்மூன்றும் கொடிய விரோதிகளாம். உண்மை, சாந்தம், இன்சொல் இம்மூன்றையுமுடையவனே நல்ல வியாபாரியாவன். இரும்பைத் தன்னிடமிழுக்கும் காந்தத்தின் சக்தியைப்போன்று, தம்முடைய வாக்கு நயத்தாலே, வாங்குபவர் தன்னுடைய கடைக்கே வர இழுக்கும் சக்தியை யுடைய வியாபாரிகளே திரளாகச் செல்வத்தைக் குவிக்க முடியும். தனலட்சுமி இவர்களை விட்டு என்றும் பிரியாள். நல்ல பண்டத்தை வாங்கி, சொல்ப லாபத்தைச் சேர்த்து, மற்ற வியாபாரிகள் கொடுக்கும் விலைக்குக் குறைந்தே விற்கின்ற வியாபாரிகளுக்கே வியாபாரம் அதிகரிக்கும். வியாபாரத்தில் பொய்

பேசவேண்டிய அவசிய மிருக்கின்றதென்றும் ஆகையால் வியாபாரம் மேலான தொழிலல்லவென்றும் சிலர் கருதுவர். அது முற்றிலுந்தவறு. வியாபாரத்தில் பொய் பேசவேண்டிய அவசியமே கிடையாது. வாங்கிய விலைக்குமேல் கொஞ்ச இலாபத்தை வைத்து விற்பதில் என்ன பொய் இருக்கின்றது. கூறுவார்களாக? இனி, வியாபாரிகள், ஒருவருக்கு ஒரு விலையும் மற்றொருவருக்கு ஒரு விலையும் சொல்லி விற்றல் கூடாது. இது அவர்களுக்கு இருவித இன்னல்களை இயற்றும். அதாவது, வஞ்சனையால் சம்பவிக்கும் பாவமொன்று, வாங்குகின்றவர்கள் இவனுடைய மோசத் தொழிலை யறிந்து இவனிடம் வியாபாரம் செய்யாது நிற்பதால் வியாபாரமின்மை இரண்டு. இப்பேர்ப்பட்ட வர்த்தகம் தேய்பிறைச் சந்திரனைப் போன்று குன்றும் என்பதற்கையமில்லை. வாணிபத்திற்கு பொறாமை கூடவே கூடாது.பொறாமை என்ற கொடிய ஆமை ஒருவனுடைய அழிவையே தேடும்.பொறாமையால் பொருள் நஷ்டமும், வர்த்தகர்களுக்குள் விரோதமும் வலுக்கும். சமயத்திற்குத் தகுந்தலாபம், பொறுமை, நிராசை, இன்சொல் படாடோபமின்மை, நன்னடக்கை ஊக்கம் முதலியனவே ஓர் வலுத்த வியாபாரியின் இலக்கணம்.

வியாபாரத்திற்கு இடையறா முயற்சியும் சுறுசுறுப்பும் வேண்டும். காலமறிந்து பொது ஜனங்களின் நோக்கமறிந்து, அருமையான சரக்குகளை வரவழைத்து விற்றல் அவசியம். நல்ல வியாபாரிகள் உலகத்தில் நிறைந்த பொருளையும் புகழையும் எய்துவர்.

பெரிய அறிவாளிகள் தங்களுடைய அறிவால் நிறைந்த புத்தகங்களையெழுதிப் பிரசுரஞ் செய்து, மிகுந்த லாபத்தை யடைவர். இதுவும் நல்ல தொழில் என்பதை யாவரும் மறுக்கமாட்டார்.

வியாபாரஞ் செய்யப் போதுமான பொருளைப் படையாதார், பல துளி பெரு வெள்ளமென்பதற்கிணங்க, கூட்டாளிகளாகச் சேர்ந்து கூட்டு வியாபாரம் செய்யலாம். கூட்டு வியாபாரத்திற்கு ஒற்றுமை மிகவுமவசியம்.

ஒரு நாடு முன்னேற்றமடைவதற்கு அதன் தொழில் முயற்சியே முக்கிய காரணம். இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலான மேல் நாடுகளெல்லாம் அவைகளின் தொழில் முயற்சியாலேயே இவ்வுலகத்திற்குக் கண்கள்போன்று விளங்குகின்றன. சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு ஜப்பான் தேசம் இருந்த இடங்கூட ஒருவருக்குந் தெரிந்திராது. அப்பேர்ப்பட்ட ஜப்பான் தேசம் அதிக விரைவில் இவ்வளவு மேன்மையையடைந்து, இப்பூவுலகிலுள்ள வல்லரசுகளில் ஒன்றாயதற்கு அதன் தொழில் முயற்சியே யன்றி வேறு எது காரணம். "தங்கக் களஞ்சியமன்றோ ஜப்பான்" என்று ஓர் பெயர்பெற்ற ஆங்கிலேயர் அழைத்தனர்.

சகோதர சகோதரிகளே!

பண்டைக்காலந்தொட்டு, கல்வி, கேள்வி, நாகரீகம், சிற்பம், தொழில்

முதலியவைகளில் புகழ்பெற்று விளங்காநின்ற நம் பாரத நாடு, சிலகாலம் 'மழுங்குபு மண்ணுறுமணி'யைப்போன்று மழுங்கிக் கிடக்கின்றதன்றே. நம்முடைய கைத்தொழிலை விருத்திசெய்து நம் நாடும் அதனுடைய பழைய நிலையை யடைய முயலவேண்டுவது நம்முடைய கடமையன்றே!

கைத்தொழிலை விருத்திசெய்ய முயற்சி செய்வான் பலரும் நமது நாட்டாராலேயே கெடுக்கப்படுகின்றனர்.

தற்காலத்து, கதராடையினால் நமது நாடு முன்னேற்றமடைவதற் கையமுண்டோ. கதரை ஆதரித்துக் கட்டவேண்டியது இந்தியராகிய நமது கடமையன்றே! கதரை உடுக்க நியூசன்ஸ் (Nuisance) ஆக இருக கிறது என்று சொல்லும் நமது இந்திய சகோதரர்களை நாம் என்ன சொல் வது. நமது சகோதரர்களின் அறிவீனத்தை நினைந்து வருந்துவதா? அல்லது நம் பாரததேவியை நொந்துகொள்வதா?

நம் நாட்டிலேயே பென்சில் முதலான சுதேசி சாமான்கள் செய்யப் படுகின்றன. அதை நாம் வாங்கி உபயோகியாது, கடைக்குச் சென்றதே "அமரிக்கன் பென்சில் இருக்கிறதா?" என்று கேட்பது தரும நியாயமா! இது என்ன விபரீதம். நாம் அச்சாமான்களை வாங்காததனால், வியாபாரி களுக்கும், அச்சாமான்களை செய்கின்றவர்களுக்கும் ஊக்கம் குறைவுபடு கின்றது. ஆகையால், வியாபாரம் செய்கின்றவர்களும், சுதேசி சாமான் களை வாங்கி விற்றல்வேண்டும். பொதுஜனங்களும் அவைகளை வாங்க வேண்டும்.

சகோதரர்களே!

ஆனதுபற்றி, அடிமைத் தொழிலை யொத்த உத்தியோகத்தை விட, அவரவர் அந்தஸ்திற்குத் தக்க வியாபாரம், கைத்தொழில் இவற்றைச் செய்து, சுயேச்சையாக வாழ்ந்து, ஜீவித்து தம்முடைய பொருளையும் விருத்தி செய்வதே இக்காலத்திற்குத் தக்க நடக்கையாகும்.

S. V. தேவராஜ அய்யங்கார்,
'சரஸ்வதி நிலயம்' உறையூர்.

"ஆத்மசக்தி" ஆசிரியரின் தவறு.

9-வது தொகுதி, 1-ம் பகுதி, ஆடிமீ வெளியான ஆனந்தபோதினி யில் நாம் வரைந்துள்ள "நம்நாட்டுத் தருமம்" என்ற விஷயத்தை நேயர் கள் வாசித்திருப்பீர்கள். அதன் உண்மைக் கருத்தையும் அறிந்துகொண் டிருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறோம். உருத்ரோத்காரிஞு புரட்டாசிமீ வெளியான "ஆத்மசக்தி" (புதுவையில் பிரசுரிக்கப்படுவது) என்ற சஞ்சி கையில், அதன் பத்திரிகாசிரியர், அந்த வியாசத்தைக் கண்டித்து கீழ்க் கண்ட விஷயத்தை வரைந்துள்ளார்:—

"ஆனந்போதினியின் பெருந் தடுமாற்றம்."

அடுத்தபடியும், உதவி யங்கமாகத் திருக்கோயில் என்னும் விஷயத்

தையே நமது சகோதரப் பத்திரிகையாகிய ஆநந்தபோதினி நம்மை எழு தவைத்த விஷயத்தில் நமது கையானது புண்ணியம் செய்ததுதான் என்று எண்ணுகிறோம்.

ஆநந்தபோதினி (தொகுதி 9, பகுதி 1) ஆடி மாத சஞ்சிகை 8-ம் பக்கம் நம் நாட்டுத் தருமம் என்ற தலைப்பின்கீழ், எழுதுகையில், பெருந் தடுமாற்றமடைந்திருக்கிறது. திருக்கோயில் விஷயத்தில் ஆநந்தனுக்கு தடுமாற்றமான அபிப்பிராயம் உண்டாகியதற்கு நாம் ஆச்சரியப்படுகிறோம். அந்த வியாசத்தில் முதலில் தருமம் இன்னின்னவென்பது முதலாக விவரித்து வந்தது. பின்னர் காலத்துக்குத் தக்க தருமம் சில இருப்பது போல் எண்ணி அவைகளை விவரிக்கத் தொடங்கிற்று. பின்னர் நம் முன்னோர் கட்டியுள்ள ஆலயங்களில் சரியாய்ப் பூசையாதிகள் நடந்து வருகின்றனவா அதன் வருமானம் சரியான வழியில் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்பதைக் கவனித்தால் போதுமானதாக விருக்கப்—புதிதாக கோயில்களைக் கட்டுவது வீண் வேலையன்றோ? என்றும் மயங்கக் கூறியிருக்கின்றது.

நமது முன்னோர் கட்டிவைத்துள்ள கோயில்களில் பூசையாதிகள் சரிவர நடவாதிருப்பதால் கோயில்கள் கட்டுவது நிறுத்தப்படவேண்டும் போலும்! கோயில் உற்பத்தியை மறுக்கும் நாஸ்திக புத்தியைக்கொண்டு பழங் கோயில்களை நன்றாய் நடத்துவிக்கலாம்போலும்! சரியாய்ப் பூசையாதிகள் நடத்துவிக்க நமக்கு எது இருக்கவேண்டும் என்பதை ஆனந்தன் அறியாதது ஆச்சரியம். ஆதியில் கோயில்கள் நன்றாய்ப் பூசையாதிகளில் நடத்தப்பட்டு வந்ததற்குக் காரணம் என்ன என்பதை ஆநந்தன் ஏன்றான் உணரவில்லையோ தெரிகிலம். புதிய புதிய கோயில்கள் கட்டுவது வீண்வேலையென்று ஆநந்தன் கூறிவிட்டுப் பின்னர் இப்போது ஆகவேண்டிய வேலை மதத்தைக் காப்பதுதான் என்று முடிக்கிறது. கோயில் விர்த்தியாலேயே மதம் காப்பாற்றப்பட முடியும் என்பது நமது அபிப்பிராயம்.

இதுவரை நமது புராதன மதம் அநேகர் காவற்குட்பட்டும் இன்று ஆங்கிலேயர் காவற்குட்பட்டும் அழியாதிருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று நாம் ஆநந்தனைக் கேட்கிறோம். திருக்கோயில்களே நம்மவரைப் பிறமதம் தழுவாதிருக்கப் பண்ணிவருகிறதென்றால் ஆநந்தன் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடுமோ என்னவோ தெரிகிலம்.

ஒதுக்கிடை கிடக்கும் சிற்றூர் வாசிகளை—ஏழைகளைப் பிறர் மதம் தழுவாதிருக்க, அங்கு இருக்கும் தெய்வங்களின் சக்தியே எச்சரிக்கின்றன என்பது ஆலோசித்தால் ஆநந்தனுக்குப் புலப்படும்.

ஒரு சேரியில் ஆயிரம் ஏழைகள் இருப்பர். அங்குப் பாதிரிகள் தந்திரம் வந்து நுழையும். காசிலும் சொத்திலும் பாதிரிகள் மதம் சிறந்ததென்று தந்திர பிரசாரம் நடக்கும். அங்குள்ள ஏழைகள் அத்தனைபேரும் பிறமதத்தைத் தழுவி விடுவார்கள் என்று பாதிரிகள் எதிர் பார்ப்பார்கள்.

அந்தச் சேரியின் தெய்வம் ஏழைகளை அசையவிடுமோ? ஆயிரம் ஆநந்த போதினி செய்யும் வேலையை அங்கு மத விஷயமாய்ச் செய்வது எது? பிடாரி கோயில்தான். எல்லைக் காளி கோயில்தான். நம்மிடம் அதிகாரம் இல்லாத வரைக்கும் நமது கோயில்கள் சரிவர நடத்தப்படா. அவைகளையும் நாம் கூடியவரை கவனிக்க வேண்டும். எங்கும் புதிய புதிய திருக்கோயில்கள் நிர்மாணிக்கப் படுவதை நாம் ஆக்ஷேபிப்பது அநர்த்தமாய் முடியும். ப-ர்.

இந்த வியாசம் நமது உண்மைக்கருத்தை மாற்றி அதில் இல்லாத குற்றத்தைக் கற்பிப்பதால் நாம் இதை மறுத்து உண்மையை விளக்கிக் காட்டவேண்டியது, "ஆனந்தனுக்கு" நாம் செய்யவேண்டிய கடமையாயிருக்கிறது.

நேயர்களே! ஆத்மசக்தியின் ஆசிரியர் நாம் கூறியுள்ளவற்றின் உண்மைக்கருத்தை யுணரத் தவறியதன்றி, ஆனந்தபோதினிக்கே "பெருந் தடுமாற்றம்" என்ற பட்டம் சூட்டியது நமக்கு உண்மையில் நகைப்பை யளிக்கிறது.

தாம் கண்டனம் வரைவதற்குக் காரணம் கற்பிக்கவே நமது கருத்தை மாற்றி நாம் புதிய கோயில் கட்டுவதை ஆக்ஷேபிப்பதாக வெளியிடுகிறார் என்று கருதவேண்டி யிருக்கிறது. நமது வியாசத்தில் அவர் குற்றமாகக் கூறும் பாகம் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களே :—

"அதிகப் பணம் செலவழித்து நிலையான ஒரு பெரிய தருமகைங்கரியத்தைச் செய்வோர் காலத்திற்குத் தக்க தருமத்தைச் செய்தால் நலமாக விருக்குமன்றோ? நம்முன்னோர் கட்டியுள்ள ஆலயங்களில் சரியாய்ப் பூசையாதிகள் நடந்துவருகின்றனவா, அதன் வருமானம் சரியான வழியில் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்பதைக் கவனித்தால் போதுமானதாக விருக்கப் புதிதாகக் கோயில்களைக் கட்டுவது வீண் வேலையன்றோ. அனேக மடங்களில் வரும் வருமானங்கள்கூட காலத்திற்கு அவசியமான வழியில் செலவழிக்கப்படாமல், குளத்தின்மேல் குளம் வெட்டுவது, மடக் கட்டிடத்தைப் பெருக்கிக்கட்டுவது முதலிய வழிகளில் செலவழிக்கப்படுகின்றன. மேலே கூறப்பட்ட தருமங்களனைத்தும் செய்யத்தகாதனவென்று நாம் குற்றமாகக் கூறுவதாய்க் கருதலாகாது. ஆனால் தற்காலத்தில் நமது தேசம், மதம், இவற்றின் க்ஷேமத்திற்காக அவசியமாகச் செய்யவேண்டிய கைங்கரியத்தை யடியோடு கவனியாமல் விட்டுவிட்டு அவசியமல்லாதனவும், அப்போதே வீண் விரையமாய் மறைந்துவிடக்கூடியனவுமாகிய வழிகளில் பணத்தை விரையம் செய்வதில் யாது பயன்? அன்னதானம் மிகச் சிறந்ததானமே. ஆனால் கொழுத்த சோம்பேரிகளுக்கு அத்தானத்தைச் செய்வது தகுதியோ? அதுபோன்றே தருமமும் காலத்திற்குத் தக்கதைச் செய்வதே யுசிதம்.

நமது தருமங்களெல்லாம் மதத்தைப் பொருந்தியவைகளே. கோயில்கள், பூசைகள், உற்சவாதிகள் யாவும் மதத்தின் க்ஷேமத்திற்கே. நாம் கடவுளை மறவாது அடிக்கடி துதிப்பதற்கும் அவரிடம் பக்தி செலுத்தி அவர் அருள் பெறுவதற்குமே இவை யாவும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அப்படியிருக்க நமது மதம் பரவச்செய்ய நாம் முயலாவிடினும், நமது மதத்தவரில் பலர் அன்னிய மதத்தவர்களால் மயக்கப்பட்டுத் தங்கள் முன்னோரது உத்தம மதத்தைக் கைவிட்டுப் புறச்சமயங்களில் விழுந்தழிகிறதைத் தடுக்கவேனும் நாம் முயலவேண்டாமோ? இதுவிஷயத்தில் பணம் விரையம் செய்வது சிறந்த தருமமும், இச்சமயத்திற்கு அத்தியாவசியமான தருமமும் ஆகும் என்பதை நம்மவர் கருதவேண்டுமென்றோ? இந்த விஷயம் பெரிய தருமங்களைச் செய்யும் செல்வச் சீமான்களின் மனதில் உறுத்தாதிருப்பது மிக்க விசனிக்கத்தக்கதேயாகும்."

கோயிலில்லா ஊரில் கோயில் கட்டலாகாது என்றாவது கோயில் கட்டுவது தவறு என்றாவது நாம் கருதவுமில்லை, கூறவுமில்லை. கோயில்களின் அவசியத்தைப்பற்றியும் விக்கிரகாராராதனை, சரியை, கிரியைகளின் அவசியத்தைப்பற்றியும் நாம் பன்முறை ஆனந்தனில் வற்புறுத்தி வரைந்திருப்பதைக் கண்ட எவரும் நாம் அவ்வாறு கூறுவோமென்று கருதார்கள். கோயில் கட்டவேண்டாமென்று நாம் கூறவில்லை. "கோயிலையிடித்துக் கோபுரங் கட்டவேண்டாம்" என்பதே நாம் கூறியதும் கூறுவதும். இக்காலத்தில் கோயில்கள், மடங்கள் இவற்றின் வருமானங்கள் சரியான வழியில் செலவழிக்கப்படுவதில்லை என்ற சாக்கு கூறி அவற்றின் வருமானத்தை அத்தருமஸ்தாபனர்களின் கருத்திற்கு மாறாக வேறு காரியங்களுக்குச் செலவிடலாமென்று சட்டம் ஏற்படுத்த நம்மவர்களில் சிலரே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும், அதனால் நமது மதத்திற்கே அழிவு நேரிடலாகுமென்பதும் யாவரு மறிந்தவிஷயமே. இஃதொருபுறமிருக்கக் கிருஸ்தவ மதத்தினர் நம்மவர்களில் பாமரர்களை மயக்கித் தங்கள் மதத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும் வேலை தீவிரமாய் நடந்துகொண் டிருக்கிறது. ஆகையால் "இக்காலத்திலும் செல்வவான்கள் புது கோயில்களையும் மடங்களையும் கட்டுவதன் மட்டிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தி சமயத்திற்கு அவசியமான மத பிரசாரத்தை மறந்திருக்கலாகாது. இக்காலத்தில் நமது பாமரஜனங்களுக்கு மதக்கல்வி யளித்து அவர்கள் அன்னியமதம் புகாவண்ணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்" என்பதே நமது கருத்தாகும். மேலே குறிப்பிட்ட நமது வியாசத்தை வாசிப்போர்க்கு இந்த உண்மை நன்கு விளங்கும். நமது வியாசத்தில் "மேலே கூறப்பட்ட தருமங்களனைத்தும் செய்யத்தகாதனவென்று நாம் குற்றமாகக் கூறுவதாய்க் கருதலாகாது" என்று நாம் கூறியிருப்பதைக்கூட "ஆத்மசக்தி ஆசிரியர்" கவனித்திலர் போலும்.

சேரியிலிருக்கும் ஏழைகளை அங்கிருக்கும் பிடாரி காளி முதலிய தேவதைகள், அந்நியமதம் புகாது தடுப்பதாய் நமது ஆசிரியர் கூறுகிறார். அனேகரைப் பாதிரிகள் தம் மதத்திற்குச் சதா இழுத்துக்கொண்டிருப் பதையே யாவரும் பிரத்தியக்ஷத்தில் காண்கிறோம். பெரும்பாலார் அன் னியமதம்புக அதைத் தடுக்க வழிதேடாது இன்னும் புதுக் கோயில்களைக் கட்டிக்கொண்டுமட்டுமே யிருந்தால் பிறகு இக்கோயில்களுக்குச் செல் பவர் யார்?

"கோயில் கட்டுவதுதான் அவசியமானது மதப்பிரசாரம் வேண்டுவ தில்லை" என்று இவர் கருதுவதாய்த் தெரிகிறது. இவரே "நம்மிடம் அதிகாரம் இல்லாதவரைக்கும் நமது கோயில்கள் சரிவர நடத்தப்படா" என்கிறார். அப்படியிருக்க — அதோடு இருக்கும் தருமத்தாபனங்களின் வருமானத்தைச் செலவிடும் அதிகாரமே நம்மைவிட்டு நழுவிக்கொண் டிருக்க — இன்னும் புதுபுது கோயில்களை எங்கும் கட்டவேண்டுமென்று இவர் முன்னுக்குப் பின் முறண்படக் கூறுவது என்ன காரணங்கொண் டோ அறிகிலேம்.

நம் தாய்நாட்டின் தலைவர்களாகிய அறிவாளிகளனைவரும் கூடிய மகா சபையில் இச்சமயம் நமதுமதம் நாடுமுழுதும் பிரசாரம் செய்யப்பட வேண்டுவது அத்தியாவசியமென்றும், அதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆத்மசக்தி ஆசிரியர் அது வேண்டாம் எங்கும் கோயில்கள் கட்டிவிட்டால் அவைகள் மதத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் என்கிறார்.

"இக்காலத்தில் பெருந்தொகையான பொருளைக் கோயில்கள் மடங் கள் கட்டுவதிலேயே செலவழித்துக்கொண்டு அவசியமான மதபோதனை, மதப்பிரசாரம், இவற்றை மறந்திருப்பது தகுதியல்ல, இக்காலத்தில் பாமர ருக்கு மதக்கல்வி போதித்து மதப்பிரசாரம செய்து நம்மவர் பிறமதஸ்த ரால் மயக்கப்படாவண்ணம் செய்வது பெருந்தர்மமாகும்" என்றே நாம் கூறினோம், கூறுகிறோம்.

இனி உண்மையில் "பெருந்தடுமாற்றம்" எந்தவிடத்திலிருக்கிறதென் பதை யிதை வாசிக்கும் நண்பர்களே அறிந்துகொள்ள விட்டுவிடுகிறோம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

பகவத்கீதை வசனம்.

(112-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

8-வது *எழுவகை வினவுரைத்த அத்தியாயம்.

[முன் அத்தியாயத்தின் முடிவில் பகவான் குறிப்பாய்க்கூறிய பிரமம் முதலிய ஏழு பதார்த்தங்களையும்பற்றி எட்டாம் அத்தியாயத்தில் வியாக் கியானரூபமாக அருளிச் செய்கிறார்.]

---

*வடநூலில் அக்ஷரப்பிரமயோகம் என்று பெயர்.

(பகவான் கூறிய ஏழு பதார்த்தங்களேயும்பற்றி விசேஷமா யறிய விரும்பிய அர்ச்சுனன் அவற்றைப்பற்றி பகவானே வினவுகின்றனன்.)

இவ்வுலகை முழுவதையும் அபிமானத்தால் பந்தித்து, தாம்மட்டும் எதிலும் பந்தப்படாமலிருந்தும் யசோதாபிராட்டியின் கயிற்றால் பந்திக்கப்பட்டு பாலலீலை செய்தருளிய பகவானை நோக்கிப் பார்த்தன் பின்வரும் வினாக்களைக் கேட்கின்றான்:—

ஏ பகவன்!

1. முன்பு ஞேய வடிவமாய்த் தாங்கள் அருளிய பிரம்மம் என்பது எது? சோபாதிகமா? அல்லது நிருபாதிகமோ?

2. அத்யாத்மம் எது? அந்த அத்தியாத்மம் சுரோத்திரம் முதலிய கரணங்களின் கூட்டமோ? அல்லது பிரத்தியக் சைதன்யமோ?

(ஆன்மாவோடு சம்பந்தமுடையதாய்த் தேகத்தைத் தழுவி நிற்பது அத்தியான்மம் எனப்படும்.)

3. தாங்கள் விதித்தருளும் கருமம் யாது? அது எஞ்ஞரூபமா? அல்லது வேறு விதமானதா?

4. அதிபூதம் என்பது எது? பிருதிவி முதலிய பூதங்களைத் தழுவி நிற்கும் அற்ப காரியமா? அல்லது எல்லா காரியங்களுமா?

(பூதங்களை ஆசிரயித்திருப்பது அதிபூதம் எனப்படும்.)

5. அதிதெய்வம் எது? அது தேவதா விஷயமான தியானமா? அல்லது தேவதைகளின் ஆதித்திய மண்டல முதலியவற்றில் கலந்திருக்கும் சைதன்யமா?

(தெய்வத்தை ஆசிரயித்துள்ளது அதிதெய்வம்.)

6. அதி யெஞ்ஞம் என்பது எது? அது யாதேனுமொரு தேவதா சம்பந்தமானதா? அல்லது பரப்பிரம்மமோ? அந்த அதியெஞ்ஞம் எவ்வாறு சிந்தித்தற்குரியது? அதாவது தாதான்மிய ரூபமாகவா அல்லது முற்றும் அபேதமாகவா? அவ்வதியெஞ்ஞம் தேகத்திலுள்ளதா அல்லது புறம்பாகவுள்ளதா? தேகத்தின்கண் எனின், எந்தரூபமா யிருக்கிறது? புத்தி முதலிய வடிவமாகவா அவற்றிற் கயலாகவா?

7. மரணமடையும் காலத்தில் இந்திரியங்கள் கலக்கமடைவதால், அச்சமயம் மனம் ஒருமித்துத் தங்களை உள்ளபடி யறியும் மார்க்கம் எவ்வாறு?

ஏ பரமாத்மா! தாங்கள் சர்வஜ்ஞராதலின் அடியேனுக்கு இவற்றின் பொருள்களை யெல்லாம் விவரமாக உரைத்தருளப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(பகவான் விடையளிக்கத் தொடங்கி முதலாவது பிரம்மத்தைப்பற்றி யருள்கின்றார்.)

ஏ பார்த்த! பிரம்மம் என்று கூறியது நிருபாதிகப் பிரம்மமேயாகும். அது ஒருவரால் அறிதற்கரியது, அழியாதது, யாவற்றிலும் பெரியது.

[தேசம் காலம் முதலிய எதனாலும் அழியாதது எதுவோ அதற்கு 'அக்ஷரம்' என்று பெயர். இத்தகைய அக்ஷரம் என்ற பிரம்மத்தைப்பற்றி பிரகதாரணிய உபநிடதத்தில் யாக்ஞவல்கிய முனிவர் கார்க்கி என்பவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :—

ஏ கார்க்கி! இப்பிரம்மம் தூலமன்று, அணுவன்று, குறிலன்று, நெடிலன்று, எவ்வித உபாதிகளுமில்லாதது ; சூரிய சந்திராதி சர்வ ஜகத்தையும் தனதாணையில் நிறுத்துவது; சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் தாரணம் செய்வது; சொப்பிரகாச பரமானந்த சொரூபமாயுள்ளது; சர்வத்திற்கும் சாட்சியாயுள்ளது.]

2-வது கேள்விக்கு விடை:—

அந்தக்கரணங்களில் நிற்கும் (பிரம்மத்தின் சொரூபமான) பிரத்தியக் சைதந்நியம் இத்தேகத்தை யாசிரயித்திருப்பதால் அத்தியாத்மம் எனப்பட்டது. பிரத்யக் சைதந்நியத்தின் வேறான சுரோத்திரம் முதலியவற்றின் கூட்டமல்ல.

3-வது கேள்விக்கு விடை:—

தாவர ஜங்கம ரூபமான பூதங்களின் உற்பத்தியைச் செய்கின்ற யாகம் முதலியவை கருமம் எனப்படும். அதாவது இந்திராதி தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்யும் யாகம், எஞ்ஞம், தானம் முதலியனவாம்.

4-வது வினாவிற்கு விடை:—

தேகம் முதலிய அழியத்தக்க பொருள்களும், அவற்றில் உள்ள நான் என்னும் அபிமானமும் அதிபூதம் எனப்படும்.

5-வது வினாவிற்கு விடை:—

பந்தப்படும் இச்சரீர வடிவ சர்வபுரங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் புருஷனாகிய இரண்யகருப்பன் அதிதெய்வம் ஆகும்.

(இரண்யகர்ப்பன் சூரியன் முதலிய தேவதைகளை ஆசிரயித்து சட்சு முதலிய கரணங்கட்கு அநுக்கிரகம் செய்வதால் அதிதெய்வம் என்று கூறப்பட்டான். தேவதா விஷய தியானம் முதலியவை அதிதெய்வமன்று.)

6-வது வினாவிற்கு விடை :—

அதியஞ்ஞம் நானேயாகின்றேன்.

(சர்வ எஞ்ஞங்களுக்கும் அதிஷ்டானத்தன்மை வடிவாயும், சர்வ எஞ்ஞபலனைத் தருபவராயும், சர்வ யஞ்ஞங்களின் அபிமானியாயும் உள்ள விஷ்ணுவே அதியெஞ்ஞம் ஆதலின் பகவான் அதியஞ்ஞம் நானாகவே யிருக்கிறேன் என்றருளினர். இத்தகைய சர்வவியாபியாதலின் அவ்வதியஞ்ஞம் இத்தேகத்திலுள்ளதா? புறம்பேயுள்ளதா? புத்தியாதிரூபமா? என்ற சகல சந்தேகங்களும் நிவர்த்தியாயின.)

7-வது வினாவிற்கு விடை :—

ஏ பார்த்த! அதியஞ்ஞவடிவ சகுணப் பிரம்மமாகிய என்னையேனும், நிர்க்குணப் பிரம்மமாகிய என்னையேனும் சிந்தித்து, அச்சிந்தனையின் வலி

யால் மரணகாலத்தில் ஐந்திந்திரியங்களையும் சத்தாதி விடயங்களையும் நிக்கிரகித்து, இத்தேகத்தில் நான் எனதென்னும் அபிமானத்தை விட்டு, சித்தத்தை என்னிடமே வைத்து மரிப்போர் எனது சொரூபத்தன்மையையே யடைவர். அது எவ்வாறெனில் கூறுதும். ஒருவன் மரணகாலத்தில் யாதொரு தேவதையின்மேல் அல்லது வேறெவ்வித வஸ்துவின் மேல் பிரியம் வைத்து சிந்திப்பவனாய் இச்சரீரத்தை விட்டுச் செல்கிறானோ, அவன் அந்தப் பாவனையால் அந்த வஸ்துவையே யடைவான். நீ எனது பாவனையையே யெப்பொழுதும் மனதில் சிந்தித்துக்கொண்டு, என்பால்வைத்த சிந்தனையோடு யுத்தம் செய்வாயாயின் என்னையே யடைவாய். இதிற் சற்றும் சந்தேகமின்று.

[நிர்க்குணப் பிர்ம்மத்தைத் தியானம் செய்பவன் நிர்க்குணப் பிரம்ம பாவத்தை யடைவன். சகுணப்பிரம்மத்தைத் தியானம் செய்பவன் தேவயான மார்க்கமாய்ப் பிரம்ம உலகத்தை யடைந்து, இரண்யகர்ப்ப உலகத்தை யனுபவித்து, முடிவில் நிர்க்குணப் பிரம்மத்தையே யடைவன். ஆயுட் காலமெல்லாம் ஈசுர சிந்தனையின்றி மனம்போனவழி உலக விஷயங்களி லுழன்றுகொண்டிருந்து, மரணம் நெருங்கும் சமயம் ஈசுர சிந்தனை செய்யலாம் என்றிருந்தால், அவ்வாறு சித்திக்காது. அந்திய காலத்தில் தேவதாஸ்மரணை யுண்டாவதற்காகவே அறிவாளிகள் சதா ஈசுர சிந்தனை செய்துவரவேணடு மென்றனர். மரணத்திற்கு முன் இடைவிடாது செய்த தேவதா தியானத்தின் அப்பியாச பலத்தால் அந்தியகாலத்தில் அத்தேவதா ஸ்மரணம் உண்டாகும். எந்த வஸ்துவின் சிந்தனை மனதில் ஆழ்ந்து பதிந்திருக்கிறதோ அந்த வஸ்துவின் ஸ்மரணையே மரணத் தருவாயில் உண்டாகும்]

(இலௌகிகத்திலிருப்பவன் சதா தெய்வசிந்தனையிலிருப்பது எப்படி கூடும் என்று கருதலாகும். அது கஷ்டசாத்தியமேயாகும். ஆனால் தத்துவ விசாரணை செய்து தேகம், இந்திரியங்கள், கரணங்கள் முதலிய யாவும் நாமல்ல, இவற்றுக்கெல்லாம் சாக்ஷியாகிய பிரத்யகான்மாவே நாம் என்றுணர்ந்தால், இலௌகிகத்தில் நேரும் அவசியமான தொழில்களைச் செய்தாலும் "எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப்பட்டாலும் முத்தர்மன மிருக்கும் மோனத்தே" என்று பட்டினத்தடிகள் அருளியபடி, அந்தர்முகத்தில் மனதை ஈசுர சிந்தனையிலேயே தைலதாரைபோல் வைத்துக் கொண்டிருப்பது சாத்தியமேயாகும். பழகப் பழக மனம் சுலபமாகவே அதே நிலையில் நின்றுவிடும். இவ்வாறு சகுணத்தியானமே செய்யினும் அதனால் சித்தசுத்தியுண்டாகி, முடிவில் ஞானோதயமேயுண்டாகும்.

"காயத்தில் வேறாகத் தன்னைக் கண்டோன்
காயமீ றினுமறியான் கன்னற் கட்டி
தீயிற்கா யினுமரிந்த போது மின்பர்
தீராத வாறுபோற் றெளிந்த ஞானி
மாயத்தின் மோகத்தாற் பேத மாகான்
மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சேர் மங்கை
நேயத்தான் மனைத்தொழிகள் செய்யு மாபோல்
நிகழ்தொழில்செய் யினும்பரத்தி னிலைமை நீங்கான்."

(வாசிட்டம்.)

(தொடரும்) சீடன்.

விஷயதானம் செய்வோர்க்கு அறிவிப்பு.

ஒரு வியாசத்தைப் பிரசுரிக்காததற்குக் காரணம் கூறப்படமாட்டாது. பிரசுரிக்கப்படாத விஷயத்தை வாபீஸ் பெற விரும்புவோர் வியாசம் அனுப்பும்போதே அதைத் தெரிவித்தால்மட்டுமே அது திருப்பியனுப்பப்படும். தபால் செலவு அவர்களுடையதே. மற்றபடி பிரசுரிக்கப்படாத வியாசங்கள் பிறகு திருப்பி யனுப்பப்படமாட்டா.

"இரஞ்சிதபோதினி"யின் உளறல்.

ஒருவர் நமது சஞ்சிகைக்காக இரண்டு சந்தாநேயர்களைச் சிபாரிசுசெய்ய ரூபா 2 மணியார்டர் அனுப்பிக் கடிதமும் எழுதினர். கடிதம் நம்மிடம் சேரவில்லை. "இரஞ்சித போதினி" பத்திரிகைகள் அந்த இரண்டு நண்பர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டன. இச்சங்கதியை நமது நேயர் விபரமாய் எழுதி தபாலதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். நாம் அவர் கடிதத்தையே தபாலதிகாரிகளுக் கனுப்பினோம். இடையில் நமக்கு வரவேண்டிய கடிதங்கள் சில வந்து சேரவில்லை. ஆதலின் நாம் சஞ்சிகை மூலமாய் நமது சந்தா நேயர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யவேண்டியது அவசியமாயிற்று.

விஷயம் அவ்வாறிருக்க "இரஞ்சிதபோதினி" ஆவணிமீ சஞ்சிகையின் விளம்பரப்பக்கங்களொன்றில் நமக்கு மதியீனம் என்றும் பொறாமையென்றும் உளறுவதோடு, "நமது நாட்டில் சமாதானமும் ஒற்றுமையும் கொண்டு ஒழுகும்படி ஆட்சிபுரிந்து நடுநிலைமையை வகித்துவரும் கவர்ன்மெண்டாரும் அவரது சிப்பந்திகளும் அஜாக்கிரதை யுடையவர்களென்றும் மோசக்காரர்களென்றும் எண்ணி யவர்கள்மீது பழி சுமத்துகிறார் போலும் என்ன பரிதாபம்" என்று கூறுகிறது. (அப்பத்திரிகையிலுள்ளது அப்படியே எடுத்தெழுதப்பட்டது) இது களங்கமற்றதாயின் நமது அறிவிப்பைக் கண்டு வெகுண்டெழுந்து "எங்கப்பா குதிருக்குள் இல்லை" என்பதுபோல் முன்வந்து தூஷணமொழிகளை விள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை.

நேயர்களே!—நமது எச்சரிக்கையில் நாம் துரைத்தனத்தார்மேல் ஒரு குற்றமும் கூறாதிருக்க, "இரஞ்சிதபோதினிப் பத்திராதிபர் துரைத்தனத்தைப் புகழ்ந்து கூறி நாம் துரைத்தனத்தார்மேலும் அவர்கள் சிப்பந்திகள்மேலும் அத்தகைய பழி சுமத்துவதாய்க் கூறுவது எத்தகைய இழிவான எண்ணங் கொண்டென்பதை இதை வாசிப்போரே யூகிக்கலாகும். அப்படிக் கூறினால் துரைத்தனத்தார் நம்மேல் குரோதங்கொண்டு நமது சஞ்சிகைக்கும் நமக்கும் தீங்கிழைப்பார்கள் என்ற எண்ணங்கொண்டல்லவோ இப்படி இல்லாததைக் கூறவேண்டும். "கெடுவான் கேடு நினைப்பான்" என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

இவர் நமக்கு பொறாமையும் மதியீனமும் என்கிறார். அந்த மறுப்பு

என்ற வியாசத்திலுள்ள மற்ற உளறல்களுக்கு நாம் விடை பகர்வது அனுவசியம் என்று கடைசியாகக் கூறுகிறோம்.

நமது நேயர் நமக்கு வரையும் கடிதங்களின் மேல்விலாசத்தைச் சரியாக வரையுமாறு மறுபடி யவர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறோம்.

☞ இனி ஆனந்தபோதினிக்குக் கடிதம் வரைவோர் "ஆனந்தபோதினி" தபால்பெட்டி நெ. 167, மதராஸ் என்ற விலாசமே எழுதக் கோருகிறோம். நேரில் வருவோர் நெ. 6, வெங்கடேச மேஸ்திரி வீதி, (கிருஷ்ணன் குளத்தருகில்) என்ற விடத்திற்கு வரலாகும்.

பத்திராதிபர்.

அம்பாலிகை அல்லது அதிசய மரணம்.

(118-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இதைக்கேட்டதே கறுப்பண்ணன் முகம் சவம்போல் வெளுத்துவிட்டது. அவன்மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு கோபத்தோடும் வாக்குதடுமாற்றத்தோடும் "இவ்வளவு துணிகரமா?" என்றான்.

ஆன:—துணிகரமா? துணிகரத்திற்கு—எவ்வளவு துணிகரத்தோடாயினும் பேசுவேன்—துணிகரத்தோடு எதையும் செய்வேன்.

கறுப்:—நீ ஜாக்கிரதையாயிரு. குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்க உன்னை யழைத்துவந்தேனே யன்றி யென்னை யவமானப்படுத்தவல்ல.

ஆன:—நீ யென்னை யழைத்துவந்தாயேயன்றி நான் இங்கு வலிய வரவில்லை.

கறுப்:—சில சங்கதிகள் கூறுகிறேன் கேள்.

ஆன:—சொல்.

கறுப்:—மனோகரன் இங்கு வந்திருந்தான். அவன் கொண்டுவந்த பழங்களில் ஒன்றைப் புசித்தே இவள் வியாதிகண்டு இறந்தாள்.

ஆன:—சரி. நல்ல உளவே. அவன் சென்றதற்கும் அவள் வியாதியுற்றதற்கும் இடையில் வேறு யாரும் அந்த அறைக்குள் செல்லவில்லையே.

கறுப்:—இல்லை.

ஆன:—அதை ருசு செய்வாயா?

கறுப்:—ஆகா ருசுப்படுத்துவேன்.

ஆன:—எப்போது சவத்தை யடக்கம் செய்வது?

கறுப்:—நாளைக்கு.

ஆன:—இரகசியமாகவா பகிரங்கமாகவா?

கறுப்:—பகிரங்கமாகவே.

ஆன:—மரணத்திற்கு அத்தாட்சி பத்திரம் எப்படி கிடைத்தது?

கறுப்:—பணம் செலவு செய்தால் கிடைக்கிறது.

ஆன:—சவத்தைச் சோதனை செய்யமாட்டாரோ?

கறுப் :—குற்றவாளி கண்டுபிடிக்கப்படும் வரையில் இல்லை.
ஆன :—அப்புறம் ?
கறுப் :—சவத்தை வெளியிலெடுத்து சோதனை செய்யலாம்.
ஆன :—சரி, இந்த விவகாரத்தை யென்னிடம் ஒப்பித்துவிடுகிறாயோ ?
கறுப் :—தடையின்றி.

ஆனந்தஸிங் தனக்குள் ஒரு யோசனை செய்துகொண்டு, கறுப்பண்ணனை உற்று நோக்கிக்கொண்டே,

"சவ அடக்கம் முடிகிறவரையில் நாம் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளலாகாது" என்றான்.

இதைக் கேட்டதே கறுப்பண்ணன் மனதில் சந்தோஷமும் நிம்மதியுமுண்டாயிற்று. அது அவன் முகத்தில் ஒருவித பிரகாசத்தை யுண்டாக்கிற்று. ஆனந்தஸிங் தவிர வேறு யாராயிருப்பினும் அதையறிந்துகொண்டிருக்கமாட்டார்கள்.

ஆன :—"இச்சம்பவத்தை நீ யாருக்கும் கூறவில்லையே?" என்றான்.
கறுப் :—உன்னைத்தவிர ஒரு பூதருக்குக்கூட கூறவில்லை.
ஆன :—விஷத்தால் மடிந்தாள் என்று பிரஸ்தாபமே யில்லையே?
கறுப் :—இல்லை.
ஆன :—"சரி, இது மனதிலேயே யிருக்கட்டும். ஒருவர்க்கும் மூச்சுவிட வேண்டாம். நான் சவ அடக்கம் நடந்தபின் வருகிறேன்"

இன்னும் இரண்டு பேச்சுகள் பேசியபின் ஆனந்தஸிங் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

ஆனந்தஸிங் இந்த அதிசயமான சம்பவத்தைப்பற்றி பேசிவிட்டுச் சென்ற ஒருமணிநேரம் கழித்து கருப்பண்ணன் வீட்டைவிட்டு வெளியில் புறப்பட்டான்.

எதிர்வாடையில் இருட்டில் பதுங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு கறுத்த உருவம் அவன் சென்றதை யுன்னிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தது. கறுப்பண்ணனுடைய காலடிச்சத்தம் செவிக்குப் புலப்படாது தூரம் சென்றதே அவ்வுருவம் துரிதமாய் பாட்டையைக் கடந்ததும் எதிரிலுள்ள மாளிகையின் வெளிவேலியைக் கடந்து தோட்டத்திற்குள் பிரவேசித்து கட்டிடத்தின் பின்பக்கம் சென்றது.

இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் அவ்வுருவம் அம்பாலிகையின் சவம் இருக்கும் அறைக்குள் பிரவேசித்து தன்னிடமிருந்த சிறு இராந்தலைத் திறந்து அந்த வெளிச்சத்தால் சவத்தை நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு, இராந்தலை மூடிக்கொண்டு "சரி இவள் இறந்துவிட்டவளே. இவளைக் கொன்ற சண்டாளனை யெப்படியும் பிடித்தேதீருவேன்" என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வந்த வழியே வெளிப்பட்டது. அந்த உருவம் நமது ஆனந்தஸிங்கேயென்று நாம் நண்பர்களுக்குக் கூற வேண்டுவதின்றாம்.

ஆனந்தலிங்குக்கு இன்னும் கொஞ்சநேர மிருந்து முன்னே தான் கண்ட அந்த அபூர்வமான மாதைக் கண்டு பேசவேண்டு மென்பதே விருப்பம். ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யாமல் வந்துவிட்டதே நல்ல தாயிற்று. ஏனெனில் அவன் வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்ட இரண்டொரு நிமிடங்களுக்கெல்லாம் கறுப்பண்ணன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டான். மறுநாள் சவச்சடங்கு நடந்தது. செல்வாக்குள்ளவர்களாகிய அனேக நண்பர்களும், சுற்றத்தார்களும் பெருங்கூட்டமாய் வந்திருந்தார்கள். சவத்தை மசானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லுமுன் ஆசாரப்படி சுற்றத்தார் நண்பர்களனைவரும் கடைசியாய் இறந்தவனுடைய முகத்தைப் பார்ப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டார்கள்.

அச்சமயம் யாவரும் ஆச்சரியத்தோடு திடுக்கிடும்படியான ஒரு அதிசய சம்பவம் நேரிட்டது. (தொடரும்)

ஆரணி. குப்புசாமி முதலியார்.

பொது சமாச்சாரங்கள்.

தீமூட்டும் ஓர் பையன்.

14 வயதுள்ள ஜோவான் பிறுங்கு என்னும் ஓர் ஹங்கேரி தேசப் பையன் ஓர் நாள் கழுத்து, நெற்றி, நோவினால் வருத்தமுற்று சோர்ந்து கீழே விழுவதற்கு முன்பாக சாக்கிரதையாக சடுதியில் உட்கார்ந்தவுடன் படுக்கை மூடியிருந்த திரையும் பக்கத்துப் பலகணியும் தீப்பிடித்தெரிந்ததாகவும் இவ்விதம் "தீ" மூட்டுதல் இவனுக்குத் தலைவலி உண்டாகும் சமயத்தில்தான் விளைகின்றதென்றும் சாமான்யமான காலங்களில் அச்சக்தியில்லையென்றும் டைம்ஸ் பத்திரிகை பாரிஸ் நிருபர் அறிவிக்கிறார்.

'ஜம்புலிங்கம் கொல்லப்பட்டான்:—கீர்த்திபெற்ற கொள்ளைக்காரனாய் நெடுங்காலமாக இந்திய அரசாங்கத்தை ஏய்த்துத் திரிந்த ஜம்புலிங்க நாடானும் அவன் கூட்டாளியான காசிநாடானும் சென்ற செப்டம்பர்மீ கடைசி வாரம் கொரிப்பூரில் ஒரு வீட்டிற் கொள்ளையடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது போலீசார் ஏதோ ஒருவாறு அறிந்து ஆயுதபாணிகளாய் இருவரையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு குண்டுப்பிரயோகஞ்செய்தனர். இதற்கிடையில் அவர்கள் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு நின்ற வீடு ஓலையால் வேயப்பட்ட வீடாயிருந்தமையினாலே தீப்பிடித்துவிட்டது. ஜம்புலிங்கமும் காசிநடானும் போலீசார்மீது குண்டுப்பிரயோகஞ் செய்து இரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தருக்கு மோசமான காயம் விளைத்துவிட்டனர். இதற்கிடையிற் போலீசார் ஜம்புலிங்கத்தின்மீதும் காசிநாடான்மீதும் குண்டுப்பிரயோகஞ்செய்து அவர்களைப் பரலோகமனுப்பினர்.

1922ௗ உலகத்திலுள்ள மோட்டார் ரதங்களின் தொகை.

யுனைடெட் ஸ்டேட்	12239.14	ஜெர்மனி	128092
கனடா	509670	ஆஸ்டிரேலியா	82417
யுனைடெட் கிங்டம்	498271	இத்தாலி	53600
பிரான்சு	295876	நியூயார்க்கில் மாத்திரம்	1002293

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்.

உருத்ரோத்காரிஸு கார்த்திகைமீ-கலி 5025-சாலிவாகனம் 1846
பசலி 1333—கோல்லம் 1098-99—ஹிஜரி 1342
இங்கிலீஷ் 1923ஸு நவம்பர்மீ—டிசம்பர்மீ

கார்த்திகை	நவம்பர்	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	வெ	நவ56-5	சதை60	சித்60	விருச்சிகரவி நா-0-58, கரிநாள்
2	17	சனி	தச60	சதை1-5	அ1-5மர	[று வெட்ட
3	18	ஞா	தச0-18	பூரட்6-5	சித்6-5அ	மாடுவாங்க, குளம் கிண
4	19	திங்	ஏகா5-38	உத்ரட்13-23	சித்60	சர்வ ஏகாதசி, கரிநாள்
5	20	செவ்	து11-43	ரேவ20-40	சித்60	சாதுர்மாத விரதாரம்பம்
6	21	புத	திர18-0	அசு28-8	ம28-8சி	வைகுண்ட சதுர்த்தி
7	22	வியா	சது24-23	பர35-33	சி35-33ம	கதிராறுக், அடுப்புவைக்க
8	23	வெ	○30-33	※கிரு42-43	சி42-43ம	கிருத்திகை விரதம், அண்ணாமலையார் தீபம்
9	24	சனி	பிர36-15	ரோ49-30	அ49-30சி	காரத்தீயபகுளம்
10	25	ஞா	துதி41-30	மிரு55-45	சித்60	கரிநாள்
11	26	திங்	திரி46-3	திரு60	சித்60	திருதினஸ்பிருக்
12	27	செவ்	சது50-3	திரு1-23	ம1-23சி	[செய்ய
13	28	புத	பஞ்52-25	புன6-13	சித்60	சீமந்தம், கிரகபிரவேசம்
14	29	வியா	சஷ்53-58	பூச9-55	அ9-55சி	காதுகுத்த
15	30	வெ	சப்53-48	ஆயி12-23	மர60	சாவித்திரி கல்பாதி
16	1	சனி	அ52-5	மக13-18	அ13-18சி	கிருஷ்ணாஷ்டமி
17	2	ஞா	நவ48-33	பூர12-25	சி12-25அ	கரிநாள்
18	3	திங்	தச43-30	உத்10-10	சித்60	கோடியுடுக்க, மாடுவாங்க
19	4	செவ்	ஏ36-53	அஸ்6-8	சித்60	மத்வ சர்வ ஏகாதசி [ள்
20	5	புத	து28-58	சித்0-40 சுவா54-3	சித்60	ப்ரதோஷம், மழை 7-க்கு
21	6	வியா	திர20-8	விசா46-50	சித்60	
22	7	வெ	●ச10-50	அனு39-23	சி39-23ம	
23	8	சனி	அ1-33 பிர52-58	கேட்32-15	சித்60	
24	9	ஞா	துதி45-8	மூல25-43	அ25-43சி	
25	10	திங்	திரி38-38	பூரா20-33	மர60	
26	11	செவ்	சது36-25	உத்16-38	அ16-38சி	
27	12	புத	பஞ்31-15	திரு15-28	சி16-28பி	
28	13	வியா	சஷ்30-55	அவி15-58	சி15 58ம	சஷ்டி, சம்பாசஷ்டி
29	14	வெ	சப்32-40	சதை18-43	சித்60	சூரியவிரதம்
30	15	சனி	அ35-43	பூரட்23-10	ம23-10சி	தனுசுரவி நா-36-40 மார்கழிமாதத்து அஷ்டமிதிதியும்

1923ஸு டிசம்பர்மீ

கே	7உ து-செ 11 ,, தனு-சு 20 ,, தனு-பு		ராகு
	புத-கு சுக்-கு	சனி	செ

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR AT THE "ANANDA BODHINI" POWER PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY ST., MADRAS.